

บทนำ

“คุณพ่อกลับมาแล้ว”

วายุพูดขึ้นมากลางโตะกินข้าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึม ดวงตาสีเขียว
มรกตมองตรงไปยังใบหน้าตื่นตกใจของปณาลีในขณะที่จกกลืนถั่วซัณฑ์
กลางอากาศ

“คุณพ่อ...กลับมาจากกัมพูชาแล้วหรือ ฉันหมายถึง...เขาเข้าประเทศ
มาได้ยังไง”

จกกลืนหน้าเฉือน เธอเริ่มนึกถึงปืนที่ซ่อนไว้ตามจุดต่างๆ ของบ้าน
แม้จะรู้ว่าตรงไหนน่าที่จะกลั้วบ่มบ่มมาบ่มมายังรังสีโตของวายุ แต่ก็ไมอาจ
วางใจได้โดยง่าย ลงตรงรบหนีจากเงื้อมมือทางการไปยังประเทศเพื่อนบ้าน
ได้อย่างไร้ร่องรอยยาวนานแรมเดือนโดยไม่มีใครกล้าลากตัวกลับมาจับโทษ
ทางกฎหมายที่เมืองไทยได้แบบนี้ แน่แน่นอนว่าเส้นสายของเขาต้องแน่นปึก
และใหญ่โตพอสมควรทีเดียว

“ก็เข้ามาแบบที่ออกไปนั่นละ”

วายุถอนใจ เขาลูบทัບทิมสีแดงเม็ดโตของแหวนที่สวมอยู่บนนิ้วกลาง

อย่างเนิบนาบ สองสามเดือนมานี้ ความทรงจำที่ซัดหายไปค่อยๆ หวนคืนมาทีละน้อย ทำให้บุคลิกของเขาเริ่มเปลี่ยนไปเป็นสุขุมขึ้นบ้าง และเริ่มควบคุมอารมณ์เกรี้ยวกราดที่เป็นอัตลักษณ์ประจำตัวได้มากขึ้น

“แล้ว...เราจะทำยังไงดีคะ เราควรรีบบอกคุณชีวหลุนกับคุณอลันไหม”

ปณาลีเริ่มใจไม่ดี ‘คุณพ่อ’ ของวายุหรือนายธรรป ผู้มีฉากหน้าเป็นพ่อพระ แต่เบื้องหลังพัวพันกับเรื่องผิดกฎหมายมากมาย เขามีจิตใจโหดเหี้ยมอำมหิตอย่างหาใดเปรียบ ยิ่งแค้นวายุของเธอแทบจะอักเลือดเช่นนี้ เขาย่อมต้องคิดหาทางแก้แค้นอย่างสาสมที่สุดแน่

“ชีวหลุนหายตัวไป เธอก็รู้ ส่วนไอ้แมวนรกกับไอ้ตุ๊กตาผีพึ่งพาได้ที่ไหนกันเล่า”

เรื่องที่ชีวหลุนหายตัวไปเสียเฉยๆ เป็นเรื่องที่ทำให้สมาชิกกวนปีศาจโฉบปั้งวอลอย่างยิ่ง เป็นที่รู้กันว่าชีวหลุนคือพ่อมดผู้ทรงพลังที่สุด ไม่ว่ารูปลักษณะในยามกลายร่างเป็นนุ้ยกัษของเขาจะน่าเกลียดน่ากลัวเพียงใด แต่ทุกคนต้องยอมรับว่า การมีเขาคอยกระแนะกระเหน้อยู่ใกล้ๆ นั้นอุ่นใจกว่าเป็นไหนๆ

“อย่างน้อยก็ยิ่งดีกว่าไม่มีใครเลยไม่ใช่หรือไมคะ”

ปณาลีถอนใจ วายุไม่ชอบหน้าอลันเอาเสียเลย และไม่สบอารมณ์ที่กฤษณะชอบกระโดดขึ้นขี่หลังเวลาเขากลายร่างเป็นสิงโต แต่ไม่ว่าอย่างไร โชคชะตาของพวกเขาก็ถูกผูกเอาไว้ด้วยกันเพราะคำสาปของแหวน ต่อให้อยากหักคอคั่วกุกตากันอย่างไรก็ต้องกลักรัลลันผีนทนมกลุ่มกันไว้ให้ได้ อย่างน้อยก็จนกว่าจะหาทางแก้คำสาปได้...

ซึ่ง...จะเกิดขึ้นได้ในชีวิตนี้หรือไม่ก็ไม่รู้...

“พวกมันรู้แล้ว ไอ้แมวมผีเป็นคนส่งข่าวมาบอกฉันเอง มันเตือนให้ฉันคอยไปรับไปส่งเธอที่บริษัทของพี่ชายให้ดี จะปล่อยให้เจนนกับก้องไปรับไม่ได้อีกแล้ว” ทุกครั้งที่พูดถึงแมวกุ้อาฆาต สีหน้าของวายุจะแสดงความ

เหนื่อยหน่ายอย่างเห็นได้ชัด “ถ้าเป็นที่บ้าน ฉันไม่ค่อยห่วงเท่าไร เพราะมีเงินอยู่”

ดูภายนอก จงกลณีอาจเหมือนครู่ไหวใจร้ายที่เกิดผิผิยุด ทว่า... ภายใต้อันเสื้อผ้าสีนํ้าเงินและกรอบแว่นตาทรงแหลมแบบบรรณารักษ์เสียดสี นั้นมีนัยน์กาเลียดเย็นซ่อนอยู่ ถึงฝีมือจะเทียบกับปีศาจร้ายอย่างเขาไม่ได้ แต่ก็พอฝากฝังให้ช่วยดูแลปณาลีได้บ้าง

“แหม...ฉันควรจะได้ใจหรือหนักใจดีละเนี่ย ที่จู่ๆ เธอก็ชมฉัน 666”

ริมฝีปากสีช็อคกิ้งพิงก์ที่กำลังจะแย้มออกเป็นรอยยิ้มกว้าง ต้องหุบ จับทันทีเมื่อได้ยินประโยคถัดมาของชายหนุ่ม

“ไม่ได้ชม แค่อยากให้ทำงานให้คุ้มค่ากินค่าอยู่บ้าง เงินกินข้าวฝีมือลี มากกว่าผมกินอีกละมั้ง ไ้อ้ชาวยังกินไม่เปลืองเท่าเจ้เลย ให้ตายเถอะ”

วายุมองกับข้าวที่พูนอยู่ในจานจงกลณี แล้วทำเสียงจิ๊กจิ๊กในลำคอ อย่างไม่สบอารมณ์จนปณาลีต้องเอื้อมมือไปกุมมือเขาไว้ใต้โต๊ะเพื่อไม่ให้ กลายร่างอาละวาด ถึงช่วงหลังมานี้สิ่งโศกเศร้าจะควบคุมตนเองได้ดีมากขึ้น แต่เวลาโกรธจนสติหลุดขึ้นมา เขากลับดูว่าเดิมหลายเท่าที่เดียว

“ก็ไ้อ้ชาวมั่นเป็นแมวไหมยะ! ตัวมันแค่นั้นเอง มันจะกินสักกี่มาก น้อยกัน แต่ฉันเป็นคนนะ ต้องใช้พลังงานมากกว่ามันไม่รู้ก็เท่า” สาวใหญ่ ประจำบ้านแยกเขี้ยวพลางชี้นิ้วไปยังแมวสีขาวยาวที่นอนสงบนิ่งอยู่บนเบาะที่ มุมห้อง “แล้วยายหนูลี้ก็ทำกับข้าวอร่อยชะขนาดนี้ ถ้าจะโทษก็ต้องโทษ ยายหนูลี้แหละที่ทำให้ฉันกินข้าวที่ละสามชามจนอ้วนไปหมดแล้ว!”

“อ้าว เจ้คะ โทษกันเฉยเลย” ในสถานการณ์ตึงเครียดเช่นนี้ ปณาลี อยากรจะซำก็ซำไม่ออก

“ที่อ้วนเพราะกินแล้วนอนดูซีรีส์ทั้งวันต่างหาก” วายุกุมมือปณาลีไว้ หลวมๆ ใ้อุ่นและกลิ่นหอมกรุ่นจากกายของเธอช่วยให้จิตใจของเขาสงบ รำรับลงได้ทุกคราที่ใกล้ชิดกัน “จะยังไงก็เถอะ พวกเราคงต้องระวังตัวให้ มากขึ้น คุณพ่อมีลูกน้องอย่างไ้อ้เด่นหล้าอยู่อีกมาก อาจจะได้โรคริดใจเท่า

มัน แต่เลวเหมือนผุดมาจากนรกไม่แพ้กัน”

ฟังถึงตรงนี้ หัวใจของปณาลีก็ตึงวูบลงไปกองอยู่กับพื้น เธอรู้สึกเหมือนเลือดทุกหยาดหยดในกายเย็นเฉียบจนแตะจุดเยือกแข็งขึ้นมาเสียเฉยๆ...เด่นหลักคือชื่อที่เธอไม่อยากได้ยินที่สุด เสียงหัวเราะและรอยยิ้มน่าขยะแขยงของเขายังคงหลอกหลอนหญิงสาวจนทุกวันนี้ ผู้ชายเจ้าของเรือนผมสีทองตัดสั้นสกินเฮดคนนั้นเป็นสมาตรจิตวิปริต เขาเคยก่อคดีสะเทือนขวัญมานับครั้งไม่ถ้วน แต่ลอยนวลอยู่ได้เพราะมีคนหนุนหลังผู้ทรงอิทธิพลอย่างครบคอยคุ้มกะลาหัวอยู่ หากวายุไม่สังหารเขาในวันนั้น เขาก็คงฆ่าทั้งเธอกับจอมใจไปแล้ว

“อย่าทำหน้าอย่างนั้นสิ” วายุบีบมือแน่นึ่มของหญิงสาวเป็นเชิงปลอบ “มีฉันอยู่ทั้งคน ไฉ้จึงรบไม่มีทางจะต้องเธอได้แน่ เธอแค่ระวังให้มากขึ้นก็พอ แล้วก็อย่าไปไหนมาไหนคนเดียวเป็นอันขาด”

“ทุกวันนี้ก็ไม่ได้ไปไหนมาไหนคนเดียวเสียหน่อย”

ปณาลียิ้มเหี้ย ตอนนี้วายุล้างมือจากการฆ่าคนแล้ว เขาจึงว่างมากไม่แพ้จกกลฉิ่นนั่นละ เขาคอยตามติดเธอไปทุกที่ ทั้งที่ทำงานและที่บ้าน ขนาดเจ้าชายยังไม่คอยประกบเธอขนาดนี้เลย! มันก็ดีอยู่หรอกที่มีแฟนคอยรับคอยส่งเวลาไปฝึกงานกับรามที่นารายณ์เท็กซัสไทร์ แต่การที่เขานั่งทำหน้าที่ถ่มทิ้งรอเธออยู่ที่ล็อบบี้ตั้งแต่เช้าจดเย็นก็ทำเอาฝ่ายประชาสัมพันธ์ของบริษัทเครียดจนอยากลาออกวันละร้อยรอบ รังสีอำมหิตที่แผ่ซ่านออกจากร่างใหญ่โตราวยักษ์ปกหลังของเขาข่มทุกคนในรัศมีร้อยเมตรให้กลัวจนตัวสั่นไปหมด พวกพนักงานชายของรามไม่กล้าแม้แต่จะเอ่ยปากคุยกับเธอเสียด้วยซ้ำ

เมื่อเห็นว่าเขาสว่างความอึดอัดให้คนรอบข้าง ปณาลีจึงเอ่ยปากขอให้เขาแค่ไปรับ-ส่งตามเวลาก็พอ ก่อนที่คนอื่นๆ จะประสาทเสียกันไปหมด

ใครบ้างไม่กลัวเวทตาเพชรฆาต โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นปีศาจเพชรฆาตอย่างวายุ!

“แล้วไม่ดีหรือไง เธอจะได้ปลอดภัย” ชายหนุ่มหรีตามองดวงหน้าสวยหวานของหญิงสาวอย่างคาดโทษ “หรือว่า...เธอมีเรื่องอะไรที่ไม่ได้บอกฉันอยู่อี ลี”

แรงบีบจากฝ่ามือแข็งแรงราวคีมเหล็กทำเอาปณาลีสะดุ้ง ดวงตาคู่งามซ้อนขึ้นมองหน้าเขาอย่างลึกลับครู่หนึ่ง

“คือ...ช่วงนี้...คุณราม...เชิญนักวาดภาพประกอบหนังสือชื่อดังมาร่วมงานด้วย ฉันเองก็เพิ่งได้เห็นหน้าเขาเมื่อสองสามวันก่อน ฉัน...ไม่รู้จักเล่าให้คุณฟังยังไงดี...”

“ทำไม่ถึงเล่าไม่ได้!”

เสียงของวายุเข้มข้นจนจกกลืนต้องรีบยกจานข้าวหนีไปกินที่อื่น ด้วยรู้ว่าอีกไม่กี่วันที่ข้างหน้าพายุอารมณ์ของป้าจร้ายต้องพัดกระหน่ำแน่ แม้รู้ว่าเขาทะนุถนอมปณาลีเพียงใด แต่ก็ยังอาจขวางป่าข้าวของใส่ ‘อย่างอื่น’ ที่ไม่ใช่สาวคนรักได้ ดังนั้นต้องรีบเผ่นก่อนจะโดนลูกหลง เจ้าขาผวกหัวขึ้นมองเจ้านายหนุ่มนิทหนึ่งก่อนจะรีบกระโดดแผ่วลิ้วตามจกกลืนไป

เรียกว่ารู้จักษาตัวรอดเป็นยอดดีทั้งคนทั้งแมว!

“ก็...” ปณาลีอีกอึก “ก็ฉันกลัวว่าถ้าคุณรู้ คุณจะทำอะไรไม่ได้ยอมให้ฉันไปฝึกงานกับคุณรามอีก ฉันชอบทำงานกับคุณรามนะ วายุ นี่เป็นสิ่งที่ฉันอยากทำที่สุดในชีวิต...”

“มันใช่ไหม” ดวงตาสีเขียวแปรเปลี่ยนเป็นสีแดงแก่ก่ำ เขียวแหลมคมเริ่มงอกยาวเลยมิฝึกปากออกมา แต่มือของเขากลับไม่ได้เพิ่มแรงบีบมือเล็กเรียวของหญิงสาวแต่อย่างใด เขา...ถนอมเธอเสมอ ไม่ว่าจะโกรธเกรี้ยวเพียงไหน ปณาลีคือสิ่งเดียวที่เขาไม่เคยตะตะต้องให้บอบช้ำ “ไอนักวาดภาพประกอบที่ว่าคือไอ้สารเลวแควนใช่ไหม!”

ตั้งแต่ความทรงจำเริ่มฟื้นคืนมา เขาก็จำได้อย่างแม่นยำว่าไอน้องชั่วของเขานอกจากจะเชี่ยวชาญด้านกายภาพกลอนบทกวีรวมไปถึงปรัชญาต่างๆ แล้ว มันยังมีฝีมือวาดภาพได้งดงามสมจริงชนิดหาตัวจับยาก!

“ใช่...” หญิงสาวยอมรับโดยดุษณี “เขาคือนักวาดภาพประกอบที่ใช้
นามแฝงว่า K (เค)”

และเป็นคนเดียวกันกับที่วาดภาพในหนังสือเรื่อง *ตำนานราชสีห์แห่ง
ทะเลทราย* ที่เธอซื้อมาจากสนามบินในวันที่เธอกับวายุเดินทางไปออสเตรเลีย
ตอนแรกที่อยู่รวมเชิญ ‘เค’ มาร่วมงานด้วย หญิงสาวดีใจจนเนื้อเต้นที่จะ
ได้พบนักวาดฝีมือฉมังตัวจริงเสียงจริง แต่พอได้เห็นใบหน้าดงามราวกับ
ภาพวาดของเขาแล้ว เธอกลับเป็นคนเดียวที่ยืนหน้าซีดเผือด ไม่แม้แต่จะ
กล้าส่งเสียงกรีดกรีดเขาเหมือนคนอื่นๆ

เขาคือ...น้องชายของวายุ น้องชายที่วายุสาบานว่าจะฉีกเนื้อเถื่อนแห่ง
เป็นชิ้นๆ แล้วโยนให้สุนัขจรจัดกิน!

โฮก!

วายุส่งเสียงคำรามอย่างเกรี้ยวกราด เขาลุกขึ้นแล้วตบฝ่ามือลงบน
โต๊ะกินข้าวจนเนื้อไม้สั่นแยกจากกันเป็นเสียงๆ บรรดาถ้วยชามเนื้อดีที่บรรจุ
อาหารและแก้วน้ำตกแตกกระจายเต็มพื้น ปณาลีรีบยกขาขึ้นกอดเอาไว้แน่น
เธอไม่ตกใจกับการอาละวาดพาดหัวพาดหางของคนรักอีกแล้ว จะเรียกว่า
ชินแล้วก็ได้ เดือนที่แล้วเขาพังโต๊ะแบบเดียวกันนี้ไปถึงสามตัว และนี่คือตัว
ที่สี่

เชิงอย่างเดียวกันก็ต้องคอยเก็บกวาดนี่ละ...

“ก็เพราะคุณเป็นแบบนี้ ฉันถึงไม่อยากเล่าให้ฟังไง”

หญิงสาวพึมพำเสียงเบา แต่พอสิ่งใดเกรไต่ย็นขัดทุกถ้อยคำ

“เธอก็รู้ว่าฉันเกลียดมัน!” วายุกำหมัดแน่นจนเส้นเลือดบนหลังมือ
ปูดโปน “ฉันเกลียดไอ้ระยำนั่น!”

“แล้วจะให้ฉันทำยังไงล่ะ ฉันไม่ได้เป็นคนเชิญเขามาทำงานด้วยเสีย
หน่อย” ปณาลีระบายลมหายใจยาวอย่างหนักหน่วง “อ๊ะๆ อย่าคิดไป
อาละวาดหรือทำร้ายคุณรามเป็นอันขาดนะวายุ ไม่อย่างนั้นฉันจะไม่ให้อภัย
คุณตลอดชีวิตจริงๆ ด้วย”

เธอรีบดักคอวายุเอาไว้ก่อน ด้วยรู้ว่าเขาอารมณ์ร้อนพอที่จะกระโจนกัดคอหอย รัม แอนเดอร์สัน ให้ขาดในครั้งเดียว

“ใจเย็นๆ ก่อนนะ คุณรัมก็แค่หาวิธีที่จะจับตาดูเขาอย่างใกล้ชิดระหว่างที่คุณชีวหลุนไม่อยู่เท่านั้นเอง”

รัมก็คือรัม เขามักจับความรู้สึกของคนอื่นได้ไวเสมอ เขารู้ว่าเธอตกใจที่ความมาปรากฏตัวตรงหน้า จึงอธิบายให้ฟังว่าเขากับบลันจำเป็นต้องหาทางรังตัวความไว้ที่เมืองไทยจนกว่าชีวหลุนจะกลับมา

“เธอก็รู้...ว่ามันทำอะไรกับฉันไว้บ้าง!” เสียงของวายุสั่นพร่ำอย่างพยายามสะกดกลืนความรู้สึกคั่งแค้นที่ปะทุอยู่ในอก “ฉันเคยบอกเธอแล้วว่าฉันต้องกลายเป็นปีศาจร้ายแบบนี้ก็เพราะมัน!”

“วายุ...” ปณาลีคว้ามือร้อนราวสุ่มไฟของชายหนุ่มมากุมเอาไว้ หยาดน้ำตาสีเลือดไหลออกมาจากดวงตาแดงฉานทั้งสองข้างของเธอ “นี่มัน...เลือด!”

“มันเป็นคนวางแผนทั้งหมด” วายุเค้นเสียงลอดไรรพิน “มันวางแผนให้ฉันต้องสวมแหวนต้องสาประยานี้! มันเป็นคนทำให้ฉันต้องฆ่าแม่ของตัวเอง!”

ไม้เท้าที่ ๑

หนัก...

นักสู้ที่อดทนหายใจไม่ออก เธอควานมือเปะปะขึ้นดัน ‘สิ่ง’ ที่ทับประทับอยู่เหนือร่างให้ออกห่าง แต่ไม่เป็นผลสำเร็จ ยิ่งออกแรงดันก็ยิ่งกดน้ำหนักลงมามากขึ้น ไอร้อนแปลกๆ ที่เป่ารดลงมาบนผิวกายพร้อมสัมผัสแผ่สูนขึ้นทำเอาขนอ่อนด้านหลังคอดุกชันไปหมด

หญิงสาวพยายามลืมนึก แต่เปลือกตาถูกกดไว้ด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์ จนเผยเปลือกตาได้เพียงครั้งเดียว อีกทั้งดวงตายังพราวมัวอยู่หลังม่านหมอกของความง่วงงุน สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเพียงเงาบุ๋บไหวเลือนรางท่ามกลางความมืดมิด

“ฮะ...”

นักสู้ท่านเยือกยามสัมผัสลิ้นนั้นเริ่มทวีความหนักหน่วงขึ้น มันลากไล่ไปทั่วร่างอย่างสำรวจตรวจตรา แต่ต้องแม้แต่ซอกหลืบลึกกลับที่ไม่เคยมีใครอื่นล่วงล้ำมาก่อน และตึงเธอลงสู่กองเพลิงร้อนระอุที่แทบเผาเนื้อตัวให้หมดไปไหม้เป็นจุณ

“อย่า...”

เธอตรงประตั่วเสียงแผ่วก่อนจะถูกบางอย่างที่ร้อนผ่าวดูดซับประโยชน์ที่เหลือไปอย่างดูดั้นและกร้าวกระดัง มีโยที่เธอพยายามเบือนหน้าหลบ แต่กลับถูกรั้งปลายคางให้กลับมารับสัมผัสเรียกร้องและเอาแต่ใจนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนตัวอ่อนปวกเปียกไปหมด เธอรวบรวมเรี่ยวแรงที่เหลือดันสิ่งหนาหนักที่กดทับอยู่บนตัวออกอีกครั้งแล้วพบว่ามือของตนเองอ่อนแอเกินกว่าจะทำให้แผงอกกว้างนั้นขยับออกห่างแม้แต่มิลลิเมตรเดียวด้วยซ้ำ

แผงอก?

สมองของนงายังคงจมอยู่ในห้วงภวังค์ที่เต็มไปด้วยหมอกหนาที่บดบัง เธอไม่รู้เลยสักนิดว่าตนเองอยู่ที่ใด แล้วโยจึงมาตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ได้ เธอพอจะได้รางๆ ว่าสิ่งที่กักกันตนเองไว้ได้อาณัติ ณ ขณะนี้เป็นเรือนกายของบุรุษเพศที่มีขนาดใหญ่โตกว่าเธอหลายเท่า ทั้งหนาหนัก แกร่งกร้าวไปด้วยกล้ามเนื้อ และ...เปลือยเปล่า!

“ปล่อย...ปล่อยฉัน...อย่า...”

ความกลัวเล่นปราดเข้าจับชั่วคราวและนำพาสติที่หลุดลอยหายไปกลับคืนสู่ร่าง แต่ถึงกระนั้นเธอก็ยังไม่อาจสู้แรงคนที่ตรึงเธอไว้กับเตียงได้ ไม่ว่าจะดิ้นรนจิกข่วนอย่างไร เขาก็ไม่ยอมปล่อยเธอให้เป็นอิสระโดยง่าย มีหน้าซ้ำยังส่งเสียงคำรามต่ำๆ อยู่ในลำคอก่อนจะกดข้อมือบอบบางทั้งสองข้างให้แนบลงบนพุกหนานุ่มจนไม่อาจกระดิกกระเดี้ยได้อีก

“ได้โปรด...ปล่อยฉันไป จะเอาอะไรฉันให้หมดเลย แต่ปล่อยฉันไปเถอะ อย่าทำอะไรฉันเลย...”

นงาเสียงสั่นพ้อๆ กับร่างกาย เธอสั่งจันทน์ให้คนที่อยู่เหนือร่างชะงักไปครู่หนึ่ง เขาเงยหน้าขึ้นจากเนื้อตัวนุ่มนิ่มแล้วมองกลับมาด้วยดวงตาที่เรืองแสงสีเขียวอมเทา วับบาวเหมือนดวงตาของสัตว์ที่หากินตอนกลางคืน

เดี๋ยวก่อน...คนปกติที่ไหนจะมีดวงตาเรืองแสงได้กันเล่า แถมยังอยู่ในห้องมืดสนิทไม่มีแสงไฟให้สะท้อนอีกด้วย นี่เขา...ไม่ใช่มนุษย์!

“กลัวเธอ” เสียงพูดติดจะเยาะหยันนิดๆ มาพร้อมกลิ่นอวดคาแบบเดียวกับที่เขาทิ้งไว้ในปากของเธอเมื่อครู “อย่าเพิ่งรีบลิ ยังมีที่น่ากลัวกว่านี้ให้ดูอีก”

ไม่พูดเปล่า เขายังเสะยะยืมอวดคมเขี้ยวยาวโง้งให้ดู ญาติใจแทบสิ้นสติ ยิ่งเห็นว่าเขาโน้มใบหน้าลงต่ำเพื่อประทับจุมพิตอีกคราทั้งที่ยังมีเขี้ยวอยู่เช่นนั้นก็กริ๊ดร้องสุดเสียง

“ไม่!”

“น้ำ!”

เสียงเรียกที่มาพร้อมแรงเขย่าเสียงจนหญิงสาวหัวลั่นหัวโคลนปลุกเธอจากห้วงภวังค์อันน่าสะพรึง ดวงตากลมโตเบิกโพลง ปล่อยหยาดน้ำตาเม็ดโตให้ร่วงเผาะลงอาบแก้ม

“กิง...” ญาติกะพริบตาปริบๆ มองดวงหน้าสวยเด่นที่อยู่ตรงหน้าครูหนึ่ง ก่อนจะขยับลุกขึ้นนั่งปาดน้ำตาบ่อยๆ “นี่ฉัน... ฝัน...”

“อีกแล้ว” กิงกาญจน์ต่อประโยคให้เสร็จสรรพแล้วระบายลมหายใจยาว “พักนี้แกเป็นอะไรของแกนะน้ำ ฝันร้ายตลอดเลย”

“ฉัน... ก็ไม่รู้...” ญาติลอบตามองที่นอน... รู้สิ ทำไมจะไม่รู้ เธอรู้ดีแก่ใจที่เดี๋ยว่าทั้งหมดเป็นเพราะ ‘ไอ้ปีศาจร้าย’ นั่น! “แล้วนี่... แกแต่งหน้าแต่งตัวเสียสวยเซ้ง จะไปไหน ยังไม่ถึงเวลาทำงานไม่ใช่หรือกิง”

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองนาฬิกาติดฝาผนังห้องพักเล็กๆ ของตนเอง แล้วหันกลับมามองเพื่อนสนิทที่สวมเดรสแนบเนื้อสีดำและแต่งแต้มใบหน้าด้วยเครื่องสำอางอย่างประณีต

แต่ไหนแต่ไรมา กิงกาญจน์เป็นคนสวยโดดเด่น เธอสูงเพรียวทว่ามีรูปร่างแบบนาฬิกาทราย อกเป็นอก เอวเป็นเอว แถมยังมีขายาวรับกับสะโพกผาย อีกทั้งมีเรือนผมดำขลับยาวสยายถึงบั้นเอวช่วยขับให้ดวงหน้าโดดเด่น

ผิดกับนวนิยายดิลิโลก...

จริงอยู่ว่านางก็สูงเพรียว ทว่าผอมบางเกินไปสักหน่อยจึงทำให้แขนขาดูยาวเก้งก้าง แม้ใบหน้าจะน่ารักจิ้มลิ้ม ปากนิด จมูกน้อย แต่ส่วนเดียวที่โดดเด่นก็มีเพียงดวงตากกลมโตกับแพขนตาองุ่นหนาเหมือนตุ๊กตาเท่านั้น เมื่อประกอบเข้ากับเครื่องหน้าส่วนอื่นๆ และทรงผมซอยสั้นกุดกลับทำให้เธอดูเหมือนทอมบอยเสียมากกว่า

“อ้อ...” กิ่งกาญจน์ลากเสียงยาวนิดหนึ่ง “ฉันมีเดดกับหนุ่ม”

“หือ? มีเดด?” นงาตลบผ้าห่มออกไปให้พ้นกายแล้วเหวี่ยงขาทั้งสองข้างลงจากเตียง เธอพยายามสลัดภาพความฝันอันน่าสะพรึงทิ้งไปแล้วตีสิหน้าให้เป็นปกติที่สุด “สงสัยวันนี้พายุจะเข้าซะละมั้งเนี่ย”

กิ่งกาญจน์เป็นสาวเจ้าเสน่ห์ มีหนุ่มๆ มาติดพันมากมาย ทว่าเจ้าตัวไม่เคยตกลงปลงใจเป็นคู่รักกับใคร และแทบไม่ออกเดดเป็นเรื่องเป็นราวเลย แม้จะมีอายุย่างเข้า ๒๔ ปีในปีที่แล้วก็ตาม

“เออ ก็คงงั้น” แทนที่จะหงุดหงิดจนแยกเขี้ยวใส่เพื่อนเหมือนทุกที กิ่งกาญจน์กลับหัวเราะอย่างอารมณ์ดี “แต่พายุจะเข้ายังไง ฉันก็ไม่ลืมนะว่าวันนี้เป็นวันเกิดของแก”

หญิงสาวหยิบกล่องของขวัญเล็กๆ ออกมาจากกระเป๋าสะพาย แล้วส่งให้นางที่ทำตาโตอย่างตื่นเต้น

“เฮ้ย! ไม่ต้องก็ได้ ฉันเกรงใจ” เธอส่ายหน้าปฏิเสธเป็นพัลวัน

“เปลี่ยนจากเกรงใจเป็นขอบใจแทนได้ไหม” กิ่งกาญจน์ส่ายหน้าอย่างอ่อนใจ จากนั้นจึงยกกล่องของขวัญใส่มือเพื่อน “วันนี้เป็นวันเกิดแกทั้งที ฉันเป็นเพื่อนรักของแกก็ควรมีของขวัญเล็กๆ น้อยๆ ให้บ้างไม่ใช่หรือไง รับไปเถอะนะ มันไม่ใช่ของแพงอะไรหรอก”

“ขอบใจนะ” นงาพูดเสียงเบา ปลายนิ้วลากไปบนโบสีชมพูอ่อนบนกระดาดห่อของขวัญเบาๆ อย่างทะนุถนอม เธอไม่ชินกับการรับของขวัญจากคนอื่นสักเท่าใดนัก ส่วนใหญ่แล้วไม่ค่อยมีใครจดจำวันเกิดของเธอได้

หรือคนนอกจากแม่กับกิงกาญจน์ “แกอวยพรฉันเป็นคนแรกทุกปี แล้วปีนี้ยังซื้อของให้อีก”

“มีเพื่อนดีขนาดนี้ ไม่ต้องมีแฟนห่วยๆ อย่างอีตาพี่เอกก็ได้”

กิงกาญจน์ดิ่งกลองของขวัญกลับมาแกะเสียงเอง เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายเอาแต่ถือไว้ไม่ยอมเปิดดูเสียที

“แกก็พูดไปเรื่อยเปื่อย พี่เอกไม่ใช่แฟนฉันเสียหน่อย”

นงาหัวเราะกลบเกลื่อนในขณะที่คนฟังเบะปากใส่อย่างที่ทำทุกครั้ง ที่พูดถึงเอกภาพ

“ไม่ใช่แฟนแล้วหล่อนเก็บปิ๊กกีตาร์ของเขาไว้ทำไมตั้งสองปีละ”

กิงกาญจน์ดิ่งปิ๊กกีตาร์สีดำที่นงาร้อยเชือกไว้รอบคอออกมา เจ้าตัวรีบตะครุบคืนทันควัน

“ก็...พี่เอกเป็นไอ้ดอลของฉัน” หญิงสาวพูดไม่เต็มเสียง มือกำปิ๊กไวแน่น “ฉันชื่นชมพี่เขามาก แกก็รู้...”

“เออ รู้ว่าชื่นชมเขามากขนาดที่ยอมให้เขาหลอกใช้เกมมาตั้งสองปีเต็มๆ”

กิงกาญจน์หยิบสร้อยสีเงินที่ส่วนปลายมีจี้รูปกุญแจซอลลีเดียวกันออกมา แล้วสวมรอบลำคอพอมบาง

“เขาไม่ได้หลอกอะไรฉัน เข้างั้นทำงานนะแก ฉันได้เงิน เขาได้งาน วิน-วินกันทั้งสองฝ่าย”

“ยังจะแก้ตัวแทนเขาอีก!” กิงกาญจน์ตีต้นแขนนงาเต็มแรงจนเธอสะดุ้งโหยง “วิน-วิน กันสองฝ่ายที่ไหน เขาได้เงินตั้งไม่รู้เท่าไร แต่แกได้ไม่ถึงเศษเสี้ยวที่สองคนนั้นได้ด้วยซ้ำ!”

“เขาก็ควรได้แล้วนี่ มันเป็นเพลงของเขา ฉันก็แค่ร้องเป็นไกด์ไลน์ให้ แล้วก็ร้องคอรัสนิดๆ หน่อยๆ”

หญิงสาวหลุบตาลงเพื่อซ่อนความรู้สึกยามเอ่ยถึง ‘สองคนนั้น’ ที่ว่า เธอรู้ว่ากิงกาญจน์เกลียดพวกเขาเข้าไส้จึงเสียงไม่พูดถึงอยู่เสมอมา

“นิดๆ หน่อยๆ? โอ้ย ทั้งเพลงละไมว่า ตอนที่ไต่ยืนเพลงนั้นครั้งแรก ฉันไต่ยืนแต่เสียงเกิ้ลันๆ เลยไฉ่น้ำ ส่วนยายลูกไฮโซนั่น ฉันไต่ยืนมันร้อง อยู่ไม่กี่ประโยคเอง ฉันต้องบอกลุงเท็กซีให้ช่วยเพิ่มเสียงหน่อย ก็ยังไต่ยืน แต่เสียงเกออยู่ดี”

กึ่งกาญจน์พูดด้วยสีหน้าอึดอัดคับข้องใจแทนเพื่อนรัก ทำไมเธอจะ ไม่รู้ว่าตลอดระยะเวลาสามสี่ปีที่ผ่านมา นญาถูกคนพวกนั้นเอาเปรียบ อย่างไรบ้าง ที่น่าโมโหที่สุดคือแม่เพื่อนตัวดีของเธอยอมผู้ชายเล็งเคิ่งคน นั้นแทบทุกอย่าง เตือนก็ไม่ฟัง! เอกภพแค่หลอกใช้นญาเพื่อชื่อเสียงเงินทอง ของตนเองก็เท่านั้นละ!

“ลูกนัทเขาก็กังเสียเพราะ” นญาพูดอ้อมอ้อมไม่เต็มเสียง ภาพของสาว สวยผู้เพียบพร้อมไปทุกอย่างผุดขึ้นมาในหัวความคิด สาย...และเหมาะสม กับเอกภพมากกว่าเธอไม่รู้ที่ร้อยก็พันเท่า

“แต่ก็ไม่เพราะเท่าแก แกนะ...”

“ไหนด่าจะไปเตตง รีบไปเถอะ” หญิงสาวรีบตัดบทก่อนที่จะกาญจน์ จะเริ่มร่ายยาวต่อไปไม่รู้จักจบจักสิ้น “ขอบใจสำหรับสร้อยนะ ฉันชอบมาก เลย”

มือเรียวยาวไปบนจี๋เบาๆ เธอไม่ชอบสวมเครื่องประดับนัก เพราะรู้ลึก ว่าตนเองไม่เหมาะกับอะไรที่ดูหวานแหววเป็นผู้หญิงนัก แต่สร้อยเส้นนี้ มีขนาดเล็กและมีรูปแบบเรียบง่าย เธอจึงชอบเป็นพิเศษ

“ขอบกิตได้แล้ว เก็บให้ดีๆ ด้วยละ นันนะทองคำขานะยะ” กึ่งกาญจน์ ทำหน้าเมื่อย รู้ในทันที่ว่านญาพยายามตัดบทไม่ให้เธอต่อว่าต่อขานสองคน นั้นอีก

“หา!” นญาหน้าตื่น “ทองคำขาว? ราคาเท่าไรเหนี่ย แกเอาเงินจาก ไหนด่าซื้อ โอ้ย ไม่เอาละ แพงไป ฉันรับไว้ไม่ได้หรอก เอาไปคืนร้านเถอะ”

“ห้ามเถอดนะ ถอดฉันโกรธจริงๆ ด้วย” กึ่งกาญจน์คว้ามือที่กำลัง ปลดตะขอสร้อยคอไว้ทันควัน “ฉันทำงานเก็บเงินซื้อมาให้แกโดยเฉพาะ ถ้า

แกไม่รับไว้ ฉันจะเสียใจมาก”

“แต่มันแพง...” นพ้าพูดเสียงอ่อย “เอาเงินไปกินชาบูหมูกระทะฉลองวันเกิดกันเห้ยๆ ก็ได้ ประหยัดดี”

“นั่งซึ้ง!” กิงกาญจน์ใช้นิ้วชี้จิ้มหน้าผากคนตรงหน้าจนหน้าหงาย “แกไม่ซื้อเครื่องประดับหรือเครื่องสำอางมาใช้ก็เรื่องของแก แต่ฉันนี่ฉันซื้อให้ แกต้องใส่ แล้วก็ห้ามเอาไปขายคืนร้านด้วย”

พูดจบก็ลุกขึ้นยืนโดยไม่รอฟังคำปฏิเสธ

“กิง...”

นพ้าทำหน้าที่ไม่ถูก พักหลังมานี้กิงกาญจน์ใช้เงินมือเติบมากขึ้นทั้งที่รับงานพรีตตีและงานเดินแบบน้อยลงมาก เธอประหลาดใจที่เห็นข้าวของแบรนด์เนมเพิ่มขึ้นมาในห้องพักแคบๆ ที่อาศัยอยู่ร่วมกัน ทั้งเครื่องสำอางและกระเป๋าถือรวมไปถึงเสื้อผ้าจากดีไซเนอร์ทั้งไทยและเทศ แม้เจ้าตัวจะพูดว่าได้นานที่รายได้งาม แต่ก็ไม่น่ามากมายถึงขนาดที่จะซื้อข้าวของราคาแพงระยับได้พร้อมๆ กันทีละหลายชิ้นแบบนี้ แถมยังพูดเปรยๆ ว่ากำลังหาห้องพักใหม่ที่ใหญ่กว่าและอยู่ในย่านที่ดีกว่านี้อยู่โดยจะเป็นคนออกค่ามัดจำรวมไปถึงค่าเช่าเดือนแรกให้เธอก่อนเสียด้วย

แปลก...

กิงกาญจน์กับเธอไม่ต่างกันนัก พวกเธอมาจากครอบครัวที่มีฐานะยากจน ต้องสู้ปากกัดตีนถีบมาตั้งแต่ยังเด็ก โชคยังดีที่เติบโตขึ้นมาได้เพราะแม่ของพวกเธอทั้งคู่ยืมตาเพื่อให้ลูกๆ ได้รับการศึกษาในระดับสูงที่สุดเท่าที่จะให้ได้ และพวกเธอก็เริ่มทำงานเก็บหอมรอมริบส่งเสียตนเองจนเรียนจบระดับมหาวิทยาลัยมาได้ น่าเสียดายที่มารดาของกิงกาญจน์เสียชีวิตไปก่อนที่จะมีโอกาสได้เห็นลูกสาวรับปริญญา อีกทั้งเธอยังไม่มีญาติพี่น้องที่ไหนจึงมาอาศัยอยู่กับครอบครัวของนพ้าตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย จนเรียนจบแล้วก็ยังตามมาอยู่ในห้องพักโกโรโกโสแห่งนี้ด้วยกัน มีกินบ้างไม่มีกินบ้าง แต่ก็ยังมีกันและกัน การได้กอดคอร่วมฝันฝ่าอุปสรรคต่างๆ ใน

ชีวิตมายาวนานทำให้พวกเธอผูกพันกันมากประหนึ่งเป็นพี่น้องแท้ๆ

“ฉันสายแล้ว ไปก่อนนะ” กิ่งกาญจน์หันมาโบกมือให้ณฐา “แกก็รีบอาบน้ำอาบท่าหาอะไรกินก่อนไปใช้แรงงานทาสกับไอ้พี่เอกมันด้วยก็แล้วกัน”

“ยังไม่เลิกอีก” ณฐาหัวเราะเสียงแห้ง

“ฉันมันพวกแค่นั้่งหุ่่นะ” กิ่งกาญจน์ยืนจมูกอย่างน่ารัก “เออ คีนนี้ฉันกลับตีกนะ เกนนอก่อนได้เลย”

“คีนนี้ฉันไปร้องเพลงที่ร้านพีซ่า คงตึกเหมือนกัน” ณฐาพยายามบังคับร่างกายที่ยังถูกความง่วงครอบงำอยู่นิดๆ ให้ลุกขึ้นจากเตียง แล้วเดินโผล่ตรงไปยังห้องน้ำ “ถ้าเบื่อกๆ ก็ไปรอที่ร้านได้นะ พาหุ่่นของแกไปด้วยก็ได้ เตี้ยวฉันเลี้ยงเหล้า”

“เขาไม่ชอบไปที่ที่คนเยอะๆ นะ” กิ่งกาญจน์ยกไหล่ “เอาไว้ฉันค่อยนัดเขาไปกินข้าวพร้อมๆ กันวันหลังละกัน ถึงตอนนั้นเชิญแกชักประวัติเขาได้ตามสบาย”

“ฉันจะไปชักประวัติเขาทำไมเล่า” ณฐาหัวเราะ รู้สึกสดชื่นขึ้นมาหน่อยเมื่อได้ต่อล้อต่อเถียงกับเพื่อน “แกเลือกมาแล้วก็ต้องดีแน่ละ แกมันช่างเลือกจะตาย”

“ฉันไม่ได้เลือกเขาหรอก เขาเลือกฉันต่างหาก”

ประกายระยิบระยับในดวงตาของหญิงสาวบังชัดถึงความสุขล้นปรีเจินณฐาพลอยอมยิ้มตามไปด้วย อย่างน้อย...หนึ่งในพวกเธอก็ยังได้พบเจอเรื่องดีๆ กับเขาบ้าง

“อ้อหือ พุดจาเป็นนิยานน้ำเนาขนาดนี้ แสดงว่าต้องอินเลิฟมากจริงๆ นะเนี่ย”

“ไม่ต้องมาล้อฉัน รีบไปอาบน้ำเลยไป” กิ่งกาญจน์ร่นหลังนุ้ญให้เข้าไปในห้องน้ำ “ฉันไปก่อนละ เจอกันคีนนี้ละน้ำ”

“แถวได้กันหรือยังวะ”

ศุภฤกษ์ใช้ศอกกระทุ้งเอวคมสันต์ที่ยืนชγκαแพอยู่ในห้องแพนทรีด้วยกัน เขาเป็นคนอ้วนเตี้ยในขณะที่คู่หูเป็นคนผอมสูง เมื่อยืนอยู่เคียงข้างกันเช่นนี้จึงเหมือนเลขหนึ่งกับเลขศูนย์ตั้งเรียงกันอย่างน่าขัน

“ใครได้กันวะ” คมสันต์คนกาแพแบบทรีอินวันในแก้ว แล้วยกขึ้นจิบชิมรสก่อนจะสำลยหน้า “บอสนี่กจิบ ซ้อแต่กาแพถูกๆ โกลัหมดอายุมาให้พวกเราเรื่อย รสชาติห่วยบรมm กระเดือกไม่ลง”

“ก็น้องน้ำกับพี่เอกไง แกไม่เห็นตอนอยู่ในห้องอัดเมื่อกี้หรือไง มองตากันหวานเชื้อม คุณลูกนัหมาเห็นเข้าได้อกแตกตายเน่”

“เฮ้ย! เบาได้เบาไ้อฤกษ์ พุดอะไรหัดคิดหน้าคิดหลังหน่อย เตี้ยวพี่เอกได้ตามมาเหยียบหน้าแกเอาหรวก เห็นเกือกพี่เอกบ้างไหม ใหญ่อย่างกับเรือโยง” คมสันต์ทำหน้าเมื่อย เขามีใบหน้าเหลี่ยมตอบ ยิงมดดมยาวระบ่ำขึ้นเป็นมวยตึงเปรี๊ยะเหมือนพราหมณ์ตอนทำพิธีแบบนี้ด้วยแล้ว ยิ่งเน้นโครงหน้าเล็กเหมือนหนูหริ่งของเขาให้เด่นชัดมากขึ้นไปอีก “ฉันไม่เห็น ว่าน้องน้ำกับพี่เอกจะมองตากันหวานเชื้อมตรงไหนเลย ก็เห็นคุยกัันตามปกติเหมือนทุกที”

“ก็แกมัวแต่นั่งหลับตาพริ้มฟังเสียงน้องน้ำร้องเพลงนี้หว่าเลยไม่เห็นฉันนั่งดูอยู่เห็นเต็มสองตา โคตรคันปากยิบๆ เลย เนื้อเพลงก็ล่อขนาดนั้น ‘ขอเพียงได้แค่สบตา แม้ว่าเธอจะเป็นของใครคนอื่น’ โอ้ย! ถ้าสองคนนี้ยังไม่ได้กัน ฉันให้แกย่นหน้าเลย”

“หันหน้ามาสิ จะได้ยื่นให้ติดก้าแพงเลย”

เสียงหัวที่ดังมาจากด้านหลังทำเอาสองหนุ่มสะดุ้งสุดตัว เมื่อหันกลับมามองที่ประตูแล้วเห็นร่างสูงใหญ่ของชายหนุ่มเจ้าของใบหน้าคมหวานแบบไทยแท้เดินสาวเท้าเข้ามาด้านใน ใบหน้ากลมแป้นของศุภฤกษ์ก็เริ่มซีดขาวจนมองดูคล้ายก้อนแป้งตัม

“พะ...พี่เอก...” ศุภฤกษ์ปากคอสั่น นึกอยากตบปากของตนเองลัก

ร้อยรอบก็ไม่ทันเสียแล้ว

“ฉันบอกพวกแกหลายทีแล้วใช้ไหมว่าอย่าพูดถึงน้ำแบบนี้ ถึงไม่เห็นเขาเป็นน้องเป็นนุ่ แต่พวกแกก็ทำงานกับน้องเขามาตั้งหลายปี น่าจะให้เกิดรักกันบ้าง”

ดวงตาของเอกภพวิบวาดุดันยามกวาดมองชายหนุ่มทั้งสองคน ตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า ปกติแล้วเขาเป็นคนใจเย็น ยิ้มง่าย แต่โกรธขึ้นมาเมื่อใด บรรลัยเมื่อนั้น!

“ผมไม่เกี่ยวนะพี่เอก ไอ้ฤกษ์มันพูดอยู่คนเดียวเลย ห้ามก็ไม่ฟัง” คมสันต์รีบชิงเอาตัวรอด เห็นยิ้มหวานแบบนี้ก็เถอะ พี่เอกของพวกเขาตื่นหนกอย่าบอกใคร!

“อ้าว...ไอ้คม เอาตัวรอดคนเดียวเลยนะ” ฤกษ์หน้าจ้อย รีบหันไปยกมือไหว้ลูบทู่มหัว “พี่เอก ผมปากไวไปหน่อย ขอโทษนะพี่”

“คนที่แกต้องขอโทษไม่ใช่ฉัน แต่เป็นน้ำต่างหาก” เอกภพมองลูกน้องด้วยสีหน้าบึ้งตึง แล้วเดินตรงไปที่เคาน์เตอร์หยิบน้ำเปล่าแบบไม่เย็นออกจากแฟ็กเกจพลาสติกมาหนึ่งขวด “โตกันจนหมาเลียกันไม่ถึงแล้วยังทำตัวแบบนี้อีกเหอะ นี่มันยุคไหนแล้ว ความคิดคุกคามทางเพศอะไรๆ แบบนี้ควรจะหมดไปได้แล้วมั้ง”

“ผมขอโทษจริงๆ พี่” ฤกษ์พูดซ้ำด้วยสีหน้าไม่สู้ดีนัก

“ครั้งหน้าอย่าพูดอีกก็แล้วกัน”

เอกภพเปิดตู้เย็นหยิบโคคาโคลาเย็นเฉียบมาหนึ่งกระป๋อง แล้วเดินลงสั่นเท้าหนักๆ ออกจากห้องไปโดยไม่รอฟังว่าคนที่ยังอยู่ในนั้นจะพูดแก้ตัวว่าอะไรอีก เมื่อเดินมาได้สองสามก้าวก็ต้องชะงักทันทีที่เห็นแผ่นหลังคุ้นตาวิ่งผลุนหายไปตามมุมทางเดิน ทิ้งไว้เพียงกลิ่นสบู่หอมอ่อนๆ ผสมกลิ่นแป้งเด็กอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว...กลิ่นของนงา

น้ำคงได้ยินเรื่องที่ฤกษ์พูดเมื่อครูแล้ว...

ชายหนุ่มถอนใจ คิ้วเข้มขมวดมุ่นในขณะที่ยอดเย้ยแวบหนักใจ

นญาเป็นคนไม่ค่อยพูดมาแต่ไหนแต่ไร ต่อให้มีเรื่องเครียดหรือไม่สบายใจมากมายเพียงไหนก็มักเก็บไว้คนเดียว ไม่ยอมบ่นปรึกษา ขนาดเค้นเป็นวันก็ยังไม่ยอมพูดเลย เธอมักเก็บซ่อนทุกอย่างไว้ได้รอยยิ้มสดใสเพื่อให้คนรอบข้างสบายใจจนน่าโมโห

เอกภพตั้งใจจะล่อผีเข้าให้ช้าลง เพื่อทิ้งช่วงให้หญิงสาวได้กลับไปนั่งที่เดิมก่อนที่เขาจะอาสาไปหยิบน้ำดื่มให้เธอจากห้องแพนทรี เมื่อได้ยินเสียงคนทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟาหนังเรียบร้อยแล้ว เขาก็รีบป้อนน้ำให้นางไปด้วยรอยยิ้มแล้วเดินเลี้ยวผ่านหัวมุมออกไป

“พยากรณ์อากาศบอกว่าบ่ายนี้ฝนคงจะตกหนัก”

เอกภพยื่นขวดน้ำดื่มแบบไม่แซะยื่นให้นญาที่นั่งบนโซฟาเดี่ยวชดริมน้ำต่างกระจากบานใหญ่ ห้องฟ้าด้านนอกดูขมุกขมัวมืดครึ้มไปด้วยเมฆฝนอย่างที่เขาพูดจริงๆ

“ให้ตกลงมาบ้างเถอะค่ะ อากาศร้อนจะแย่”

นญาพนมมือไหว้ชายหนุ่มก่อนจะรับขวดน้ำมาจากเขาเช่นทุกครั้งที่เขาส่งอะไรให้ เธอไหว้เขาเสมอจนติดเป็นนิสัยไปเสียแล้ว

“ถ้าตกหนักก็รีบติดแยะนะสิ แล้วเรานั่นละจะไปทำงานที่ร้านไม่ทันเอา”

เอกภพยิ้มตอบ พลางทิ้งตัวลงนั่งที่ชุดโซฟารับแขกของสตูดิโอที่เขา มักมานั่งดื่มกาแฟหรือระดมความคิดกับทีมงานอยู่บ่อยๆ จนทุกคนในค่ายเพลงเฮฟวีนารู้กันทั่วว่าเป็นมุมโปรดของโปรดิวเซอร์มือทอง

“อ๊วย ทันอยู่แล้ว น้ำขึ้นร้องเพลงตอนเกือบๆ สี่ทุ่มนี่แหละค่ะ” นญา ยิ้มเนือยๆ เธอหลบมองผมทรงใหม่ของเธอแล้วอดเสียดายผมยาวระบ่ำของคนเคยมาดเซอร์ไม่ได้

เมื่อสองเดือนก่อน หนุ่มรุ่นพี่ลงทุนหั่นผมเสียเหี้ยนเพื่อเอาใจแฟนสาว ถึงจะตัดออกมาแล้วดูหล่อเนียบ แต่หญิงสาวก็รู้สึกว่ามันไม่ใช่ตัวตนของเขาเลย เอกภพในความทรงจำของเธอคือนักดนตรีรูปหล่อประจำมหาวิทยาลัยที่ขึ้นเวทีกิจกรรมเพื่อเล่นกีตาร์ร้องเพลงที่ไร สาวๆ เป็นได้

กรีดกันสลับเพราะน้ำเสียงไพเราะและมาดเท่ๆ ของเขา

ตอนที่เขาเป็นนิตยสาร เธอเพิ่งเป็นเพรชชีปีหนึ่ง แม้จะสนิทสนมกัน เพราะอยู่ร่วมชมรมดนตรีและร่วมก่อตั้งวงด้วยกันมา แต่ก็ในช่วงเวลาสั้นๆ ก่อนที่เขาจะเรียนจบไป เขาขาดการติดต่อกับเธอไปนานเกือบปี ก่อนที่เขาจะติดต่อขอให้เธอมาร้องเดโมเพลงที่เขาแต่งและเรียบเรียงเอง จากนั้นจึงได้ร่วมงานกันมาเรื่อยๆ ในรูปแบบที่...แปลกประหลาดอยู่สักหน่อย แต่ก็เอาเถอะ ถึงอย่างไรก็ยังดีที่ได้ทำงานกับไอดอลในดวงใจของตนเองล่ะ

“เอาอย่างนี้ไหม ถ้าอดเสียงเสร็จแล้วพี่จะขับรถไปส่ง น้ำจะได้ไม่ต้องเสียเงินค่าแท็กซี่”

เอกภพเปิดกระป๋องน้ำอัดลมแล้วยกขึ้นดื่มดับกระหาย พักนี้อากาศร้อนจัด คนที่ไม่ค่อยแต่น้ำอัดลมเช่นเขาจึงหันมาดื่มของไร้ประโยชน์พวกนี้มากเป็นพิเศษ

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะพี่เอก น้ำไปเองได้ ระบายเปล่าๆ ถ้ารถติดพี่เอกจะเหนื่อยนะค่ะ ช่วงนี้พี่ทำงานเยอะแล้ว พี่ผ่อนเถอะค่ะ”

ครั้งหนึ่งนงาอยาก让他พักผ่อนตามที่พูดจริงๆ แต่อีกครั้งเธอไม่อยากให้เขาต้องลำบากใจเสียมากกว่า การที่เขาใกล้สนิทสนมกับเธอ ก่อให้เกิดข่าวลือในทางที่ไม่ดีถึงความสัมพันธ์ระหว่างกันลอยลมมาให้ได้ยินประปราย อย่างที่ศุภฤกษ์เพิ่งพูดไปนั่นก็ใช่ ถ้ามาโกรธหรือไม่พอใจสิ่งที่ได้ยินไหม คำตอบก็คือโกรธอยู่แล้ว ถึงจะเป็นเรื่องไม่จริง แต่จะให้ทนฟังคำนินทาทำนองนี้บ่อยๆ ก็ไม่ดีต่อสุขภาพจิตเท่าไรหรอก

“เอาน่า พี่ไม่ได้ไปร้านพี่सानานแล้ว วันนี้อยกแวะไปเยี่ยมแกเสียหน่อย แล้วก็จะได้ฟังน้ำร้องเพลงด้วยไง”

เอกภพยิ้มกว้างทำเอาดวงตาของนงาพร่าพราย เขาเป็นคนที่ยิ้มสวยมาก และดูเหมือนเขาจะรู้จักจุดเด่นข้อนี้ของตนเองเป็นอย่างดี จึงใช้เป็นเครื่องมือในการเข้าถึงผู้คนอย่างง่ายดาย หญิงสาวประหลาดใจอยู่เหมือนกันที่เขาเลือกเส้นทางเป็นโปรดิวเซอร์แทนที่จะเป็นนักร้องทั้งที่มีคุณสมบัติ

เต็มเหยียด ทั้งรูปหล่อ ร้องเพลงเพราะ แต่งเพลงเล่นดนตรีก็เก่งมาก

“ฟังน้ำร้องบ่อขนาดนี้น่าจะเบือได้แล้วนะกะ วันนี้ก็ฟังมาแต่เช้าแล้ว เป็นลิบริบ”

วันนี้เธอไม่ค่อยมีสมาธิเอาเสียเลย การอัดเสียงจึงดำเนินไปช้ากว่า ปกติอยู่สักหน่อย ซึ่งเอกภพก็รู้ดีถึงได้สั่งให้เธอออกมานั่งพักสักสิบห้านาที เพื่อปรับอารมณ์

“เบืออะไรกัน พี่ชอบเสียงร้องของน้ำมากนะ ถ้าเป็นไปได้อีก พี่อยากจะเป็นคนแรกที่ได้ทำเพลงให้น้ำด้วยซ้ำ”

“พี่เอาก็พูดไป” นญาหัวเราะแค้นๆ เมื่อได้ยินเขาพูดถึงสิ่งที่ไม่มีความเป็นไปได้ “น้ำนะ...”

“พี่เอากทำเพลงให้ลูกนัทแล้ว ยังมีเวลาไปทำเพลงให้คนอื่นด้วย เหลออะ ลูกนัทไม่ยอมนะ”

เสียงดุตันเจียบขาดดั่งขึ้นพร้อมกับที่ร่างในชุดเสื้อยืดพอดิตตัวกับกางเกงยีนยางยัดสีน้ำเงินเข้มเดินก้าวฉับๆ ตรงมายังสองหนุ่มสาว

“ลูกนัท...” เอกภพยิ้มเนือๆ “มาถึงก่อนเวลานัดตั้งเกือบชั่วโมงได้แบบนี้ มีน้ำเล่า พาอยู่ถึงเข้ากรุงเทพฯ ไหม้โตเชียว”

“เหม...พูดจ่าน่าน้อยใจจัง ลูกนัทมาก่อนเวลาเข้าห้องอัดออกบ่อไป” คูลิกาย่อนตัวลงนั่งเบียดโพรวิดิวเซอร์หนุ่ม ดวงหน้าของเธอสวยหวานเหมือนตุ๊กตา ยิ่งแต่งหน้าอ่อนๆ และตัดผมยาวประบ่าเป็นลอนสวยเช่นนี้ เธอยิ่งดูโดดเด่นสะดุดตามากขึ้นไปอีก “แล้วนี่อัดท่อนคอรัสเสร็จกันแล้ว เหลอน้ำ”

“เหลืออีกนิดหน่อยคะ”

นญาผืนยิ้ม เธอชินเสียแล้วกับการที่อีกฝ่ายไม่เคยเอ่ยคำทักทายยามพบหน้ากัน คูลิกาเป็นคนชัดเจนเสมอ ชอบกับบอกว่าชอบ ไม่ชอบกับบอกว่าไม่ชอบ แรงชัดจัดเต็มชนิดไม่ต้องเดาอารมณ์ความรู้สึกกันให้เหนื่อย อย่างสีหน้าและแววตาของคูลิกายามนี้ฟ้องชัดว่าไม่ชอบให้เธอคุยกับ ‘คนรัก’

ของตนเองตามลำพังเอาเสียเลย

ใช่...เอกภพเป็นคนรักของคุลิกา แม้ทั้งคู่จะไม่เคยปรึกษาพูดเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างกันออกมาตรงๆ ทว่าความใกล้ชิดสนิทสนมและความหวานที่มีให้กันเป็นระยะก็บ่งบอกทุกอย่างได้เป็นอย่างดี ที่สองหนุ่มสาวคนดังเก็บงำเรื่องการคบหากันเป็นเรื่องส่วนตัว อาจเป็นเพราะทางค่ายเฮฟว่นขอเรื่องด้วยส่วนหนึ่ง คุลิกา กำลังเป็นนักร้องดาวรุ่งพุ่งแรงคนหนึ่งของปีนี้ หากมีข่าวฉาวเรื่องรักๆ ใคร่ๆ ในค่ายออกมาคงไม่ค่อยดีนัก

นญาพอเข้าใจกรอบการบันเทิงยุคนี้อยู่บ้าง จริงอยู่ว่าคนรุ่นใหม่เปิดใจรับได้แล้วหากศิลปินที่ขึ้นช่อจะเปิดเผยเรื่องการมีคนรักหรือคบหาดูใจกับใคร แต่การนำเรื่องส่วนตัวออกสู่สาธารณะมากเกินไปก็มีผลเสียไม่ใช่น้อย นอกจากจะถูกจับตามองเรื่องรักๆ เลิกๆ แทนที่จะสนใจผลงานแล้ว หากวันหนึ่งเลิกคบหากันขึ้นมาแล้วต่างแยกย้ายไปมีคนรักใหม่ก็จะถูกสื่อต่างๆ ตามสัมภาษณ์เรื่องรักครั้งเก่าไม่เลิกราย่างน่ารำคาญที่สุด

เวลาดูข่าวบันเทิง นญาไม่เคยเข้าใจเลยว่าทุกครั้งที่ดาราสักคนแต่งงานหรือหย่าขาดจากคู่สมรส นักข่าวจะต้องไปสัมภาษณ์คนรักเก่าว่ารู้สึกอย่างไรกับข่าวนี้อย่างไร หรือได้พูดคุยให้กำลังใจกันบ้างหรือไม่ จะไปงานแต่งงานใหม่...คนเลิกรากันไปแล้ว ไม่ว่าจะจบด้วยดีหรือทะเลาะกันจนแทบจะฆ่ากันตาย ตามมารยาทแล้วก็ไม่ควรไปสะกิดแผลเก่าของพวกเขาอยู่ดี

“อ้อ นั่นสินะ คนเก่งของพี่เอกทำงานเร็วอยู่แล้ว ถ้าเป็นฉันล่ะก็ไม่ว่าไร้อยเทก”

“ลูกนัท...” เอกภพส่งเสียงปรามหญิงสาวในที่ เขาเห็นสีหน้าอึดอัดใจที่นญาพยายามเก็บงำอย่างสุดความสามารถแล้วได้แต่ลอบถอนใจ “รู้ตัวเหมือนกันหรือว่าเป็นนักร้องร้อยเทก แล้วนี้ได้ซ่อมท่อนที่พี่บอกให้เน้นเยอะๆ มหหรือเปล่าอี”

ชายหนุ่มวางฝ่ามือใหญ่โตบนศีรษะของคนรักแล้วโยกไปมาเบาๆ เป็นภาพที่ดูอบอุ่นน่ารักมากเสียจนผู้ชมคนเดียวที่เห็นรู้สึกเจ็บแปลบอยู่ลึกๆ

ในอก

ทั้งคู่ดูเหมาะสมกันราวกับภาพวาดจริงๆ...

คุลิกาอายุเท่ากับเธอแท้ๆ แต่กลับแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง คุลิกาเหนือกว่าเธอแทบทุกด้าน ทั้งรูปร่างหน้าตาโดดเด่นงดงาม เป็นสาวไฮโซจากตระกูลดังอันดับต้นๆ ของประเทศไทย อีกทั้งยังจบการศึกษามาจากมหาวิทยาลัยดังในอังกฤษ เรียกได้ว่าเพียบพร้อมในทุกๆ ด้าน หากเปรียบคุลิกาเป็นดวงอาทิตย์เนิตฉายบนท้องฟ้า ญากก็เป็นได้เพียงคนในเงามืดที่แสงไม่มีวันส่องถึง

“เอ่อ...เดี๋ยวนำชokolกลับไปห้องอัดก่อนนะคะ จะได้ซ้อมท่อนที่ร้องไม่ได้เมื่อกี้ด้วย”

ญาสลดความรู้สึกที่เกิเกิดขึ้นจากการเห็นภาพบาดตาตรงหน้าทั้งไปแล้วรีบลุกขึ้นเดินกลับไปยังห้องอัดด้วยสีหน้าที่พยายามตีให้เป็นปกติที่สุด

เอกภพมองตามแผ่นหลังบอบบางใต้เสื้อผ้าตัวโคร่งของหญิงสาวไปจนลับตา แล้วจึงหันกลับมาหาคนข้างกาย

“เลิกพูดจาประชดประชันน้ำชาเสียที่ได้ไหม เขายังต้องทำงานกับเราอีกหลายเพลงนะ”

“ที่พูดนี้เป็นห่วงงานหรือเป็นห่วงคนมากกว่ากันคะ” คุลิกาทำเสียงกระเจ้ากระงอด เธอยกสองมือขึ้นกอดอกอย่างไม่สบายอารมณ์ “ปกป้องกันตลอดแบบนี้ ลูกนัทเริ่มหึงแล้วนะคะพี่เอก”

“จะหึงทำไม น้ำเป็นแค่วุ้นนึ่งของพี่ แล้วตอนนี้ก็เป็นเพื่อนร่วมงานของพวกเรา ไม่มีอะไรมาไปกว่านั้น” เอกภพถอนใจ “จะยังงี้ก็เถอะ ทำตัวกับน้ำให้ดีๆ หนอยก็ตินะลูกนัท เกิดน้ำถอนตัวไปก่อนเพลงจะอัดเสร็จคนที่เดือดร้อนจริงๆ ก็คือลูกนัทเองนั่นละ”

ฟังถึงตรงนี้ใบหน้าสวยหวานของนักร้องสาวก็บึ้งตึงขึ้นทันตา เธอแหม่มริมฝีปากแน่นอย่างขุ่นเคืองใจ

“ขอโทษด้วยก็แล้วกันที่ลูกนัทมันห่วย ร้องเพลงได้ไม่ถึงมาตรฐานของพี่เอก”

“มันไม่ใช่อย่างนั้น”

“ไม่ใช่อย่างนั้นแล้วยังไงคะ พี่เอกละยอรับออกมาตรงๆ ก็ได้ว่าชอบเสียงยัยนัทนั้นมากกว่าเสียงของลูกนัท ไม่อย่างนั้นคงไม่ใช่ยัยนัทมาร้องแทนลูกนัทแทบจะทั้งอัลบั้มแบบนี้หรอก”

“ร้องไถ่ไลน์ ไม่ใช่ร้องแทน ใช้คำให้ถูกด้วยลูกนัท คนอื่นมาได้ยินจะเข้าใจผิดได้” เอกพุดเสียงเข้ม เขายายามข่มกลั้นอารมณ์โกรธอยู่ครู่หนึ่งแล้วหยดกายขึ้นยืน “พี่จะกลับไปห้องอัดก่อนนะ จะได้อัดท่อนคอรัสให้เสร็จ ถ้าลูกนัทพร้อมเมื่อไหร่ก็ตามพี่ไปแล้วกัน”

พุดจบชายหนุ่มก็ก้าวยาวๆ กลับไปที่ห้องอัดเสียง ทิ้งให้คุลิกำหมาดแน่นอย่างอัดอั้นตันใจ

มองจากภายนอกแล้ว เธออาจเหนือกว่านภาในทุกด้าน แต่มีแค่เรื่องเดียวที่เธอไม่อาจก้าวข้ามแม่เด็กคนนั้นไปได้ก็คือเรื่อง ‘เสียง’ ขนาดเอกภาพที่ขึ้นชื่อเรื่องช่างเลือกและจู้จี้จุกจิกที่สุดในวงการยังยอมรับว่านภาร้องเพลงได้ไพเราะจับใจที่สุด

เธอรู้ว่าเขาหลงใหลเสียงของนภามาก...มากขนาดที่ให้เป็นโกสต์-ซิงเกอร์ ร้องเพลงแทนเธอทั้งอัลบั้ม

ถูกแล้ว...เพลงในอัลบั้มของเธอตั้งแต่เริ่มเดบิวต์เป็นนักร้องมา ร้องโดยนภาทั้งหมด!

ไม้ตั่วที่ ๒

When you were here before

ตอนเธออยู่ที่นี่ก่อนหน้านี้

Couldn't look you in the eye

ฉันไม่กล้าแม้แต่จะสบตา

You're just like an angel

เธอเหมือนเทพยดาไม่มีผิด

Your skin makes me cry

เนื้อตัวของเธอทำให้ฉันร้องไห้

You float like a feather

เธอล่องลอยดูจนนก

In a beautiful world

ในโลกอันงดงาม

I wish I was special

ฉันปรารถนาที่จะเป็นคนพิเศษ

You're so fuckin' special

เธอมันโคตรพิเศษ

But I'm a creep

แต่ฉันมันน่าขยะแขยง

I'm a weirdo

เป็นตัวประหลาด

What the hell am I doing here?

ฉันมาทำอะไรที่นี่

*I don't belong here**

ฉันไม่เหมาะที่จะอยู่ที่นี่เลยสักนิด

เสียงกังวานแว่วหวานดังคลอเสียงกีตาร์อะคูสติคสะกดลูกค้าที่นั่งอยู่ในร้านอาหารกึ่งผับให้จับจ้องไปยังหญิงสาวเจ้าของเสียงกันเป็นตาเดียว เธอยืนอยู่หน้าไมโครโฟนซึ่งตั้งอยู่บนเวทีที่ยกพื้นเตี้ยๆ ด้านหลังมีเครื่องดนตรีครบชุดทว่าไม่มีนักดนตรีเพราะเป็นช่วงเวลาพัก แต่กลับกลายเป็นว่าเป็นช่วงเวลาที่ถูกคำในร้านแน่นขนัดที่สุด

“แหม...เพราะเอามาด้วยสินะ คินนี่น้ำถึงร้องเพลงได้อารมณ์กว่าทุกที”

นิสาเลื่อนขวดเบียร์สีเขียวไปตรงหน้าเอกภพที่นั่งหันหลังพิงเคาน์เตอร์บาร์ ดวงตาของเขาจับจ้องไปที่หญิงสาวบนเวทีเช่นเดียวกับลูกค้าคนอื่นๆ ทว่าด้วยแวตาสีลึกลับซึ่งเข้มข้นกว่า

“อะไรกันครับพี่สา ผมว่าน้ำก็ร้องเต็มทีทุกครั้งนั่นแหละ ไม่เกี่ยวกับผมหรอก”

ชายหนุ่มรับขวดเบียร์มากระดกขึ้นดื่ม แล้วหลุบตาลงเพื่อซ่อน

* เพลง “Creep” คีลปีน Radiohead ปี ๑๙๙๒

อารมณ์ความรู้สึกของตนเองไว้

“น้ำเน่ร้องเต็มทีทุกครั้งนั่นแหละ แต่ครั้งนี้พิเศษหน่อย ดูลูกคำลิ นั่งกันเงียบเลย ปกติเวลางานขึ้นเล่น สนใจฟังเพลงขนาดนี้เสียที่ไหน เสียขายที่น้ำเน่ร้องให้ร้านพี่อาทิตย์ละหนสองหนเอง ต้องโทษเอกลั่นละ ชอบขโมยนักร้องของพี่ไปทำงานหนักอยู่เรื่อย”

นิสارينเบียร์ใส่แก้วแล้วดื่มบ้าง ถึงเธอจะมีบุคลิกเป็นสาวเบรียวจิตจัด ย่อมเรือนผมที่ตัดสั้นระบ่าเป็นสีชมพูและสวมเสื้อแขนกุดอวดรอยสักลายกุหลาบแดงบนต้นแขนทั้งสองข้าง แต่สิ่งหนึ่งที่อดีตลูกคุณหนูผู้ตกอับอย่างเธอทำจนติดเป็นนิสัยคือรินเครื่องดื่มทุกชนิดใส่แก้ว ไม่ดื่มจากขวดตรงๆ เป็นอันขาด

“อ้าว โดนชะงัน” เอกภพพูดกลั้วหัวเราะ “น้ำเป็นนักร้องของพี่ที่ไหนกัน ของผมต่างหาก ผมปั้นของผมมาตั้งนานนะฮะจะได้ขนาดนี้ พี่บอกผมว่าชาदनักร้อง ผมก็อุตส่าห์ให้ยืมตัวได้ นี่ยาบอกนะว่าคิดจะยัดน้ำไว้เป็นการถาวร ผมไม่ยอมนะ”

“แหม...ปั้นมาตั้งนาน? ช่างกล้าพูดนะยะ ปั้นทั้งๆ ขว้างๆ ละไม่ว่า” นิสاپรายตามองหน้านิดหนึ่งแล้วลอบถอนใจ “เด็กมันมีพรสวรรค์ขนาดนี้ ถ้าเอกคิดปั้นจริงๆ อย่างที่พูด ปานนี้น่าจะได้ออกอัลบั้มไปแล้ว ไม่มาเป็นแค่คอรัสหรือร้องไกดีให้พวกนักร้องที่เอกทำเพลงให้หรอก”

“จะเป็นนักร้องได้ออกอัลบั้มเป็นของตัวเองได้ มันมีปัจจัยหลายอย่างนะพี่สา เดี๋ยวนี้โลกมันเปลี่ยนไปแล้ว พฤติกรรมผู้บริโภคก็เปลี่ยนไป คนมีทางเลือกมากขึ้น ขนาดนักร้องดังๆ เองแค่ออกซิงเกิ้ลได้ก็ถือว่าเก่งมากแล้ว อยู่ๆ จะเอาเด็กโนเนมมาออกอัลบั้มโดยไม่มีฐานแฟนคลับเลยมันเป็นไปได้หรือไม่ หรอก มันต้องมีการวางแผนเป็นขั้นเป็นตอน”

พูดถึงตรงนี้เอกภพก็รู้สึกคล้ายรสชาติของเบียร์เย็นๆ ที่ไหลผ่านลงคอเริ่มขมเผื่อนพิกล ขม...เหมือนความรู้สึกผิดที่กัดกร่อนหัวใจมาเป็นเวลายาวนาน เขาผิดต่อหน้าจริงๆ นั่นละ

“จะบอกว่าน้องมันไม่สวยระดับเน็ตไอดอลเหมือนแฟนเราว่าอย่างนั้น
เถอะ”

นิสาทำเสียงจิกจิกอยู่ในลำคออย่างไม่ค่อยพอใจนัก จริงอยู่ว่านาง
ไม่ใช่คนสวยเด่นสะดุดตาอะไร แต่ก็เห็นว่ามิหน้าตาน่ารักน่าเอ็นดูอยู่ไม่น้อย
พื้นฐานผิวพรรณก็เนียนละเอียด หากได้รับการขัดเกลาดีๆ ก็จะเป็นเพชรที่
ส่องประกายได้ไม่ยาก

“ว่าไปนั่นพี่สา ลูกนัทเป็นเน็ตไอดอลที่ไหนกันเล่า” เอกภพส่ายหน้า
อย่างระอ่าใจ รู้ว่าสาวรุ่นพี่ไม่ค่อยชอบนิสัยใจคอของลูกหลานที่
เรื่องแปลกแต่อย่างใด ทั้งคู่เคยมีเรื่องกระทบกระทั่งกันมาตั้งแต่สมัยที่
กิจการส่งออกอาหารทะเลของครอบครัวนิสายังไม่ล้มละลายมาแล้ว เรียก
ว่าไม่ถูกกันมาตั้งแต่เด็กๆ ก็ว่าได้ “เอาเป็นว่าผมมีวิธีของผมน่าพี่ ไม่ต้อง
ห่วงหรอก”

เขาตัดบทด้วยไม่ยากให้เสียบรรยากาศ คืบนี้เป็นคืบแรกในรอบ
สองเดือนที่เขามิโอกาสออกมาพักผ่อนโดยไม่มีคลิกลายตามติดเหมือนเงา
และมีเสียงของภูษาขับกล่อมให้เขาคลายความอ่อนล้าทางจิตใจที่เขษิณมา
แทบจะตลอดทั้งวัน

“เออ ให้มันจริงเถอะยะ อย่าให้น้องมันคอยเก้อก็แล้วกัน พี่ส่งสาร
เด็กมัน” นิสาหันกลับไปมองคนที่เพิ่งร้องเพลงจบอีกครั้ง “เอก อย่าหาว่าพี่
สอดเรื่องของเอกเลยนะ แต่พี่อยากให้อเอกทำอะไรให้ชัดเจน ชอบทางไหนก็
เลือกเอาสักทาง เหยียบเรือสองแคมต่อไปเรื่อยๆ สุดท้ายแล้วก็ต้องมีคน
เจ็บปวดอยู่ดี ดีไม่ดีจะเป็นตัวเอกเองนั่นละ”

“ไอ้โห เหยียบเรือสองแคม พี่สา อายุเพิ่งจะสามสิบแต่ใช้สำนวนซะ
อย่างกับอายุหกสิบเลยนะชะ”

เอกภพหันหน้ากลับไปมองเวทีเพื่อเสียงการสบตากับนิสาตรงๆ เขา
รู้ว่าเธอกำลังพูดถึงเรื่องอะไร รู้และเข้าใจเป็นอย่างดีจนรู้สึกหน่วงๆ อยู่ใน
อก แต่ชีวิตมนุษย์ก็เป็นเช่นนั้นละ ไม่อาจครอบครองทุกสิ่งทีปรารถนาได้

ต้องเลือกเพียงอย่างใดอย่างหนึ่ง และบางครั้งสิ่งที่สมองเลือกแล้วนั้นก็ทำให้หัวใจเจ็บปวดปางตาย

“ว่าพี่แก่เฒ่า เดี่ยวเถอะ!” นิสาเอื้อมมือข้ามเคาน์เตอร์ไปพาดไหล่ของชายหนุ่มเบาๆ อย่างไม่จริงจังนัก ถึงเขาจะทำตัวน่าหมั่นไส้ในหลายๆ เรื่อง แต่เธอกับเขาก็อ้างกันมาเนิ่นนานจนกลายเป็นเหมือนญาติสนิทกันไปแล้ว “จะว่าไป คินนี่แซกตึกคักกันน่าดู มีคนขอเพลงด้วยนะ”

หญิงสาวซึ่งไปยังพนักงานลิฟท์ที่ยืนแผ่นกระดาษให้หน้าของนักร้องสาวเจื่อนไปนิดหนึ่งขณะกวาดตามองชื่อเพลงที่อยู่บนแผ่นกระดาษ

“เอ่อ...” นิสาลากเสียงยาวอย่างลำบากใจ “เพลงด้านมืดของดวงจันทร์นะคะ แหม...จะมีใครมาจับลิขสิทธิ์น้ำไหมคะเนี่ย”

เธอส่งสายตามาทางโพรติวเซอร์หนุ่มที่พยักหน้ารับเป็นเชิงอนุญาต นั่นเป็นเพลงดังของคูลิกาที่มียอดวิวในยูทิวบ์ถึงสิบล้านครั้งตั้งแต่สัปดาห์แรกที่ปล่อยมิวสิกวิดีโอออกมา

“ฉันละเขียนเพลงนี้จะแย่ ไปที่ไหนก็มีแต่คนเปิด ขนาดรายการประกวดร้องเพลง พวกเด็กๆ ยังร้องแต่เพลงนี้กันเลย” นิสาทำหน้าเหม็นเมื่อ “เอาจริงๆ เพลงนี้ขายลูกนักร้องนิตเดียวเองนะ ส่วนใหญ่เป็นเสียงคอรัสของน้ำทั้งนั้น”

เจ้าของร้านโอเวอร์เดอะเรนโบว์ไม่เคยเข้าใจเลยว่าคูลิกาดังเป็นพลุแตกจากเพลงนี้ได้อย่างไร ทั้งที่มีท่อนร้องอยู่แค่สองสามท่อน ส่วนท่อนที่กลายเป็นท่อนเด็ดติดหูคนก็เป็นท่อนคอรัสทั้งนั้น และแน่นอนว่านางาคือคนที่ร้องท่อนคอรัสทั้งหมด ดังนั้นเวลามีลูกค้าขอเพลงนี้ นางาจะอิดเอื้อนบ่ายเบี่ยงขอร้องเพลงอื่นทุกครั้งไป

ว่ากันว่าเถอะ เนื้อหาของเพลงนี้ไม่เหมาะกับภาพลักษณ์คุณหนูไฮโซของคูลิกาเอาเสียเลย ฟังแล้วน่าจะเป็นเพลงของนางาเสียมากกว่า โดยเฉพาะท่อนที่ร้องว่า

ด้านมืดของดวงจันทร์

ฉันเป็นได้เท่านั้น
 คงไม่มีวันที่แสงไฉจะส่องถึง
 ได้แต่หวังสักวันหนึ่ง
 ทุกความคิดคำนึงจะส่งถึงใจของเธอ

“นักร้องเสียงดีมากนะครับ”

ร่างสูงของชายหนุ่มคนหนึ่งปรากฏขึ้นที่เคาน์เตอร์ เขาสวมเสื้อยืดคอวีแขนยาวสีน้ำเงินเข้มเข้าคู่กับกางเกงยีนส์ดำเข้ารูปแน่นให้เห็นต้นขาแข็งแรง ขัดฉูดตา ตอนแรกนึกสาไม่สนใจแขกผู้มาใหม่เท่าใดนัก แต่เมื่อหันกลับมาสบประสานสายตากับดวงตาสีเขียวอมเทาจางๆ ของเขาเข้าก็ถึงกับนิ่งอึ้งไป อ้อหือ...หล่อลากดินเขียวพ่อคุณเอ๊ย...

รูปลักษณะของคนตรงหน้าบังชัดว่าเป็นคนต่างชาติอย่างไม่ต้องสงสัย แต่ไม่นึกว่าเขาจะพูดไทยชัดถ้อยชัดคำขนาดนี้เลย เธอเห็นพวกนายแบบฝรั่งที่แหวะเวียนมากินดื่มเที่ยวที่ร้านบ่อยๆ ทว่าไม่มีคนไหนที่มีดวงตาและริมฝีปากเรีงชี้เท่าเขาเลย แค่ว่าเขาปวยตามาหนเดียวก็ทำเอาคนถูกมองระทวยจนแทบอ๋ออันเสียแล้ว

“ขอเพลงได้นะคะ น้องเขาร้องได้แทบทุกแนวเลย”

น้ำเสียงที่มักกระด้างอยู่เป็นนิตย์แปรเปลี่ยนเป็นอ่อนหวาน จนเอกภพที่นิ่งฟังอยู่ยังอดขนลุกไม่ได้

“ไม่ละครับ ขอเบียร์ดีกว่า”

ชายหนุ่มพูดด้วยรอยยิ้มที่ทำเอานิสาแทบละลาย เขาโน้มตัวลงเท้าตอกกับเคาน์เตอร์ ดวงตาทอประกายวูบวาบ

รอให้จบเพลงก่อนเถอะ ได้เคลียร์กันยาวแน่ แม่นักร้องตัวแสบ!

หนาววักน้ำเย็นๆ จากก๊อกขึ้นล้างหน้าซ้ำแล้วซ้ำเล่าอยู่เกือบสิบนาทีเศษกว่าจะเงยหน้าขึ้นมองเงาสะท้อนของตนเองในกระจกด้วยความรู้สึกอ้อนล้ำแสงไฟสีส้มสลัวบนเพดานเผยให้เห็นใบหน้าขาวซีดที่มีหยดน้ำเกาะพรราว

ส่วนหนึ่งหยดลงมาเปียกคอเสื้อและช่วงอก มองแล้วรู้สึกเหมือนตนเองเป็น
ลูกหมาตกน้ำอย่างไรร่างนั้น

ข้างเป็นวันเกิดที่ห่วยแตกสินดี...

“แฮปปี้เบิร์ทเดย์ ทุ มี”

หญิงสาวร้องประโยคแรกของเพลงวันเกิดแล้วแค้นหัวเราะเสียงแห่ง
วันนี้เป็นวันเกิดของเธอแท้ๆ แต่เธอยังต้องมาร้องเพลงที่ทั้งรักทั้งเกลียด
ที่สุดเพลงนั้นต่อหน้าเอกภพ...เธอรักมัน เพราะเขาเป็นคนแต่งเนื้อร้องและ
ทำนองขึ้นมาตอนที่ยังפורมวงของชมรมในมหาวิทยาลัยกันอยู่ ก่อนที่เขา
จะนำมันไปเสนอค่ายเพลงโดยมีเธอเป็นคนขับร้องฉบับเดโม ลึกๆ แล้ว
نهاหวังว่าเพลงนี้จะเป็นเพลงของเธอ แต่กลับกลายเป็นว่าทางค่ายเฮฟวเอน
เลือกเป็นเพลงเปิดตัวของคุลิกาเสียนี้

และนี่คือสาเหตุที่เธอเริ่มรู้สึกเกลียดมัน...

“อ้อ...วันนี้เป็นวันเกิดของเธอนั่นหรือ คงต้องบอกว่าสุขสันต์วันเกิด
สินะ”

เสียงทุ้มต่ำที่ดังมาจากทางด้านหลังทำเอานางสะดุ้งสุดตัว แต่ยังไม่
ทันได้ส่งเสียงร้อง ร่างผอมบางก็ถูกท่อนแขนแข็งแรงรวบเข้าไปชิดกับ
แผงอกกว้างอย่างแนบแน่น มือที่มีขนาดใหญ่โตชนิดปิดใบหน้าเล็กๆ ของ
เธอแทบจะมิดแม้แต่ปลายมือมาบนเรียวปากอímเต็มแล้วออกแรงกดจนเธอ
ไม่อาจร้องขอความช่วยเหลือได้

“อ้อ...”

มิใช่ที่หญิงสาวจะพยายามดิ้นรนเพื่อเอาตัวรอด แต่เธอไม่อาจสู้แรง
ของเจ้าของร่างสูงใหญ่ที่กักกันเธอเอาไว้จากด้านหลังได้เลย ดวงตากกลมโต
เต็นระริกยามมองเงาสะท้อนที่ปรากฏในกระจกแล้วเห็นนัยน์ตาสีเขียวอม
เทาสะท้อนแสงไฟเป็นประกายวับวาว ริมฝีปากหยักลึกสีสดที่ค่อยๆ ยก
แย้มขึ้นอวดคมเขี้ยวยาวโค้งแบบเดียวกับที่เธอเห็นในฝันร้ายมานานแรม
เดือนทำเอากายสาวสั่นสะท้านเหมือนยืนอยู่ท่ามกลางพายุอันเหี้ยมโหด

ทั้งที่อยู่ในอ้อมกอดอันร้อนระอุเหมือนเปลวไฟแท้ๆ

เขา...ปีศาจร้ายในคืนนั้น!

“เล่นซ่อนแอบเก่งจริงนะ กว่าหาตัวเจอเสียเวลาน่าดู”

เสียงกระซิบที่ดังชัดริมหูพาให้เลือดในกายหญิงสาวแต่ละจุดเยือกแข็งจนเย็นเฉียบ มือเล็กจิกทิ้งทุบถองไปบนท่อนแขนของอีกฝ่ายเต็มแรง แต่นอกจากเขาจะไม่สะทกสะท้านสักนิดแล้ว ยังหัวเราะเสียงต่ำอยู่ในลำคอเหมือนขบขันเสียเต็มประดาอีกต่างหาก

“เลิกสะติดสะตังแล้วฟังฉันให้ดี ไม่อย่างนั้นฉันจะหักคอเธอเสียเดี๋ยวนี้”

ไม่พูดเปล่า ชายหนุ่มยังปล่อยให้ปลายเล็บสีดำสนิทงอกยาวออกมาจากนิ้วมือทั้งสองข้างๆ ญาณมองเห็นเล็บคมกริบราวใบมีดที่แนบสนิทไปกับแก้มขาวซีดของตนเองก็ยืนตัวแข็งทื่อต้งถูกสาป รู้ว่าสิ่งที่เห็นอยู่นี้เป็นเหมือนความฝันเลื่อนเปื้อนไร้สาระและเหลือเชื่อเต็มทน แต่เธอรู้ดีกว่านั้น... เธอรู้ว่ามันจริงเสียยิ่งกว่าจริง!

“อา...เรื่องแบบนี้ค่อนข้างน่าคุยน้อย”

ลมหายใจร้อนผ่านที่เป่ารดต้นคอนำภาพความทรงจำเลวร้ายกลับมาสู่สมองของภูฏาอีกครา...ความทรงจำที่เธออยากลืมไปให้สิ้น!

“เอาละ แม่ตัวดี เธอเอาแหวนของฉันไปไว้ที่ไหน”

เขาลายฝ่ามือออกจากริมฝีปากของหญิงสาวช้าๆ แล้วเลื่อนลงมากุมลำคอเล็กบางเอาไว้ห่อหุ้มๆ เป็นเชิงบอกว่าหากเธอส่งเสียงร้อง เขาจะหักคอเธอทิ้งตามที่พูดไว้อย่างไม่รั้งรอ!

“วะ...แหวนอะไร ฉัน...ฉันไม่รู้เรื่อง...”

เสียงของภูฏาสั่นจนแทบจับใจความไม่ได้ เธอภาวนาให้มีใครสักคนเดินเข้ามาในห้องน้ำสำหรับพนักงานเสียตอนนี้ แต่เมื่อคิดอีกที ใครเล่าจะช่วยเหลือเธอได้ จะให้เรียกตำรวจมาจับสัตว์ประหลาดอย่างนั้นหรือ...

“อย่ามาทำเป็นอินโนเซนต์หน่อยเลย เธอรู้ดีที่คิดว่าฉันพูดถึงแหวน

วงไหน” เขาเค้นเสียงลอดไพร่พจนฟังคล้ายเสียงคำรามของสัตว์ป่า “คินนั้น
ฉันถอดให้เธอสวมไว้ อย่าบอกนะว่าเมจจนทำอะไรไม่ได้”

“ฉัน...ฉัน...” นญาพูดไม่ออก ใจว่าจำไม่ได้ แต่ไม่มีเหตุการณ์ที่เขา
ถอดแหวนสวมให้เธอหลงเหลืออยู่ในหัวเลยต่างหากเล่า! จะมีก็แต่ภาพ
น่าสะพรึงที่ทำให้เขาขวัญหนีดีฝ่อถึงขนาดใช้ชิ้นอยู่เกือบอาทิตย์ “ฉันไม่รู้จริงๆ
ว่าคุณพูดถึงแหวนวงไหน”

“อย่ามาโกหกฉัน คินนั้นเราอาจจะมาละเห่กันทั้งคู่ แต่ฉันไม่ลืม
แนว่ตอนที่เราสงูกัน เธอไม่ได้สวมอะไรติดตัวเลย นอกจากแหวนที่ฉัน
ถอดให้วงเดียว”

ชายหนุ่มใช้มือข้างที่ไม่ได้เค้นคอของหญิงสาวอยู่ล้วงโทรศัพท์มือถือ
ออกมาจากกระเป๋ากางเกงยื่นด้านหลัง ปลดล็อกแล้วเลื่อนเปิดหน้าจออย่าง
คล่องแคล่วจนเธอนึกว่าตนเองน่าจะตาผาดไป ไม่เคยคิดเลยว่า ‘ปีศาจ’ จะ
มีสมาร์ตโฟนด้วย

“นี่! ภาพหลักฐาน เธอสวมแหวนของฉันอยู่ชัดๆ”

ทันทีที่เห็นหน้าจอที่เขาหันกลับมาให้ดู นญาก็แทบร้องกรี๊ดเมื่อเห็น
ว่าเป็นรูปของตนเองในสภาพเมามาย ไม่มีเสื้อผ้าติดกาย มีเพียงผ้าห่มผืน
ใหญ่พันเอาไว้อย่างหมิ่นเหม่ผืนเดียว ดูเหมือนเธอจะทรงตัวไม่อยู่จึงต้อง
พิงศีรษะกับแผงอกเปลือยเปล่าของคนที่กำลังถ่ายเซลฟี่อยู่ แอ้มเขายังจับ
มือเธอขึ้นให้กล้องดูแหวนมรกตเม็ดเชื่อง ตัวเรือนของแหวนใหญ่กว่านิ้ว
ของเธอมาก ขนาดสวมไว้ที่นิ้วโป้งยังหลวมชนิดที่ใส่นิ้วโป้งของเธอสองนิ้ว
ยังเหลือที่ว่างด้วยซ้ำ

“นี่คุณ...ถ่ายเซลฟี่?”

นญาโผล่ออกไปแล้วก็อยากจะกดลิ้นตนเองตาย นี่มันใช้เวลามา
สงสัยอะไรแบบนี้ไหมยะ ยายโง่!

“ใครอนุญาตให้ถาม” เขาคำรามแก๊กอ้อ เออ...คินนั้นเขาเหมือน
หมาจนถึงขนาดหยิกกล้องมาถ่ายรูปเซลฟี่คู่กับแม่เด็กอัปลักษณ์นี้ได้ แต่ก็

ยังนับว่าดีที่มีเบาะแสไว้ตามหาแหวนไม้ไผ่หรือ “ตอบฉันมา แหวนวงนี้อยู่ที่ไหน”

หญิงสาวมองปลายนิ้วที่มีกรงเล็บชวนขนลุกขยายภาพหน้าจอให้เห็นเฉพาะแหวนด้วยความรู้สึกหวาดกลัวจนทำอะไรไม่ถูก เธอเห็นในตอนนั้นเองว่าตัวเรือนที่รับกับมรกตน้ำงามนั้นเอาไว้ทั้งสองด้านขึ้นรูปเป็นดวงตาสีเขียวล้อมเพชรสองประกายวิบวับ ดึงดงามและน่าสะพรึงกลัวในเวลาเดียวกัน แหวนเด่นสะดุดตาขนาดนี้...หากเธอหยิบติดตัวกลับมาจริง เธอก็น่าจะจำได้บ้างสิ

“ฉัน...จำไม่ได้...” นภุชฉายหน้า น้ำตาลคลอ ภาพความทรงจำเลวร้ายในคืนนั้นย้อนมาเล่นงานเธออย่างจัง การถูกผู้ชายที่ไม่ได้ผูกสมัครักใคร่จาบจ้วงเนื้อตัวเช่นนั้นเป็นเรื่องที่น่าขยะแขยงและเจ็บปวดอย่างที่สุด ต่อให้อาบน้ำชำระล้างร่างกายเป็นพันเป็นร้อยครั้งก็ไม่อาจลบเลือนสัมผัสแสนสกปรกนั้นจากผิวกายไปได้ “ในเมื่อแหวนวงนั้นมันสำคัญกับคุณนัก แล้วคุณสวมมันให้ฉันทำไม”

“ไม่มีเหตุผล” น้ำเสียงของเขาเย็นชาพอๆ กับแวตาที่มองใบหน้าซีดขาวของหญิงสาวผ่านกระจก “ฉันไม่ได้ให้เธอ ถ้าเธอเอากลับไปด้วยก็เท่ากับว่าเป็นขโมย บอกไว้เลยว่าใครที่ขโมยของของฉัน ไม่ตายดีสักคน”

“ฉันไม่ได้ขโมย ไม่เคยอยากได้อะไรของคุณสักอย่าง ฉันไม่รู้จักคุณด้วยซ้ำ” หญิงสาวเสียงสั่น “คุณยึดเยียดมันให้ฉัน แล้วพอมันหายไปจะมาโทษฉันได้อย่างไร ฉันไม่ได้เอาแหวนของคุณไป”

“รู้ไหม นอกจากฉันจะเกลียดขโมยแล้ว ยังเกลียดคนโกหกด้วย”

กรงเล็บเลื่อนขึ้นจากลำคอมาบีบกรามของนภุชไว้แน่นจนเจ็บแปลบมืออีกข้างที่ค่อยๆ สอดเข้าไปในชายเสื้อยึดทำเอาเธอสั่นเสียวยิ่งกว่าตอนแรกเป็นสิบเท่า กรงเล็บสีดำนั้นคมมาก เพียงแค่สะกิดแผ่วๆ เธอก็รู้สึกเหมือนผิวหนังจะถูกกรีดออกเป็นชิ้นๆ อย่างง่ายดายเสียเดียวนั้น

“ฉัน...ฉันไม่ได้...โกหก...” หญิงสาวยกมือสั่นๆ ขึ้นรั้งข้อมือของเธอ

เอาไว้อย่างกล้าๆ กลัวๆ “อย่า...ทำอะไรฉันเลย ฉันกลัวแล้ว ฉันไม่ได้เอาแหวนของคุณไปจริงๆ เชื่อฉันเถอะ”

“ก็เห็นว่าจำไม่ได้ก็เลยจะช่วยทบทวนความทรงจำให้ยังงါเลา” เสียงกระซิบของเขาฟังดูชั่วร้ายอย่างที่สุด เขารู้ว่าทรงเล็บและคมเขี้ยวของเขาทำให้แม่เด็กปากไม่สิ้นกลิ่นนํ้านมหวาดกลัวแค่นั้น ดีสิ ยิ่งกลัวยิ่งดี จะได้สารภาพผิดเสียที! “ต่อให้สมองซีเลื่อยของเธอจำอะไรไม่ได้ ร่างกายของเธอก็ต้องจำได้อยู่ดี จริงไหม”

เขาพลิกมือหงายออก แล้วใช้ทรงเล็บกรีดเลือดยัดเนื้อบางของหญิงสาวจากด้านในจนขาดเป็นริ้วเผยให้เห็นแฉะเล็กที่เขาเคยรวบไว้ด้วยสองมือได้สบายๆ ในคืนนั้น ไม่ว่าเธอจะบอกว่าจำไม่ได้หรือไม่อยากจำก็เถอะ แต่เขาไม่เคยลืมเลยว่าผิวนุ่มนวลของเธอให้ความรู้สึกดีเพียงไหน

“อย่า...”

“ถ้าเธอส่งเสียงดัง ฉันจะฆ่าทุกคนที่เดินผ่านประตูนั้นเข้ามา แล้วตัดหัวไปวางไว้บนเคาน์เตอร์บาร์”

น้ำเสียงของเขาเรียบเรื้อย ทว่าสีหน้าเย็นชาเหมือนก้อนน้ำแข็งของเขาฟ้องชัดว่าเขาหมายความว่าตามนั้นทุกประการ!

“ฉันไม่ได้เอาแหวนของคุณไปจริงๆ”

นภาไม่กล้าปล่อยโฮออกมา เธอกลัวปีศาจร้ายตนนี้มาก แต่ที่กลัวมากไปกว่านั้นคือหากเธอส่งเสียงดังแล้วคนที่เข้ามาช่วยเธอคือเอกภพเล่า...จะต้องถูกมันฆ่า!

“ถ้าไม่ใช่เธอแล้วจะเป็นใครไปได้ คืนนั้นมีเราอยู่ในห้องกันแค่สองคน”

เขากดริมฝีปากไปบนหลังคอขาวผ่องแล้วลากคมเขี้ยวยาวงါไปบนผิวกายบอบบางซ้าๆ หญิงสาวเกร็งตัวรับสัมผัสนั้นด้วยความรู้สึกถึงภัย แต่ไม่อาจขัดขืนได้

“ฉันจำไม่ได้จริงๆ ว่าไปอยู่ในห้องนั้นกับคุณได้อย่างไร ฉันแค่...ไป

ร้องเพลงในงานที่โรงแรมนั้น...”

“เฮอะ! โกหกหน้าด้านๆ เธอทำอะไรไม่ได้สักอย่างจริงๆ เหรอ ทั้งเรื่องที่ยื่นห้องไปกับฉันได้ยังไง ทั้งเรื่องแหวน แล้วก็เรื่องที่เธอทักบาลฉันด้วยที่เชี่ยบุรี”

ชายหนุ่มกอดผมเขี้ยวบนหัวไหล่ของหญิงสาวไม่หนักรแต่ไม่เบานัก ก่อให้เกิดรอยข้ำเป็นรูปรอยเขี้ยวจางๆ แบบเดียวกับที่เคยฝากเอาไว้เมื่อหลายเดือนก่อน

“ฉัน...ทูปหัวคุณ?” ดูเหมือนคิณนั้นเธอจะเมามากจริงๆ จึงจำเรื่องที่เขาพูดถึงได้น้อยมาก “ไม่จริง...”

“จริงเสียยิ่งกว่าจริง เสียตายว่าผ่านมานานแล้วเลยไม่มีแผลเหลือให้ดูเป็นหลักฐาน”

แผลกระจอกแค่นั้น เพียงสามวินาทีก็ไม่หลงเหลืออยู่บนผิวกายเขาแล้ว มีก็แต่แผลจาก ‘พี่ชายสารเลว’ นั้นละ ที่จนป่านนี้ยังทิ้งร่องรอยอัปยศเอาไว้อยู่!

“ฉันทำอะไรไม่ได้เลยจริงๆ ฉันไม่รู้เรื่องเลย”

ถึงจะปล่อยโฮออกมาเสียงดังไม่ได้ แต่ฉันก็ไม่อาจห้ามน้ำตาแห่งความหวาดกลัวให้ไหลออกมาได้ ชายหนุ่มชะงักไปนิดหนึ่งเมื่อเห็นคนในอ้อมแขนร้องไห้สะอึกสะอื้นเป็นเด็กๆ...ก็ยิ่งเด็กอยู่มากนั้นละ หากเทียบกับอายุจริงของเขา

“อย่าบิบน้ำตาเลย เสียเวลาเปล่า ฉันไม่เคยใจอ่อนกับลูกไม้ต้นๆ ประเพณีของผู้หญิงหรอก” ปากพูดไปเช่นนั้น แต่เขากลับคลายวงแขนปล่อยเธอให้เป็นอิสระ เมื่อไม่มีวงแขนแข็งแรงคอยประคองไว้ เธอก็เข้าอ้อมล้มพับลงไปนั่งกองอยู่กับพื้น “ฉันจะให้เวลาเธอสามวัน เคาะขี้เลื่อยออกจากสมอให้หมด นึกให้ออกว่าแหวนของฉันอยู่ที่ไหน ไม่อย่างนั้นครึ่งหน้าไอ้ที่ถูกกริดจะเป็นหน้าของเธอ ไม่ใช่เสื้อโกโรโกโสที่สวมอยู่นะ”

นถารวบชายเสื้อขาดวินเอาไว้แล้วถอยกรูดไปจนแผ่นหลังชนกับผนัง

ด้านหลัง ชายหนุ่มย่อตัวลงนั่งยองๆ แล้วส่งโทรศัพท์มือถือให้หญิงสาว

“โทรศัพท์เครื่องนี้นันท์ก็เบอร์ของฉันแค่เบอร์เดียว ไม่มีเบอร์คนอื่น ถ้าสมองเลิกตายแล้วนี่ก็ออกก็โทร. มาก่อนได้ แต่ถ้าเธอทำเป็นลืมละก็ ฉันจะไปหาถึงที่แน่ ฉันรู้เรื่องของเธอมากกว่าที่เธอคิดนะ แม่น้ำค้าง”

“นะ...น้ำค้าง?” เธอเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของคมเขี้ยววาววับทั้งน้ำตา “ฉัน...ไม่ได้ชื่อนั้น...”

“ฉันเรียกอย่างที่พอใจจะเรียก” เขาพูดเพียงเท่านั้นแล้วหยัดกายขึ้น ยืนมองคนที่ตัวสั้นไม่เลิกอยู่ครู่หนึ่ง “ถ้าเธอบอกเรื่องที่เกิดขึ้นคืนนี้กับใคร รู้ไหมว่าจะมีจุดจบแบบไหน”

นภาไม่ตอบแต่ใช้วิธีพยักหน้าเร็วๆ แทน เธอก็้มลงมองโทรศัพท์ในมือก็เห็นชื่อและหมายเลขค้างอยู่บนหน้าจอ ชื่อนั้นบันทึกไว้เป็นภาษาอังกฤษ

“ควาน” ชายหนุ่มเอ่ยด้วยน้ำเสียงเยือกเย็น “ฉันชื่อควาน จำใส่กะโหลกเอาไว้ด้วย”

ไม้ตั่วที่ ๓

“น้ำเน่ใจนะว่าไม่เป็นอะไร”

เอกภพมองไปหน้าซัดเซียวของหญิงสาวที่นั่งเฝ้ายามผิบล้างเกตุอยู่บนเบาะข้างคนขับมากกว่าสิบนาทีแล้วด้วยความรู้สึกเป็นห่วง หลังจากเธอออกมาจากห้องน้ำของพนักงานทางด้านหลังร้านแล้ว ก็มีที่ท่าที่แปลกไปอย่างมาก ดวงตาของเธอแดงก่ำ แถมยังเปลี่ยนมาสวมเสื้อยืดอีกตัวที่ยืมมาจากนิสาแทนตัวเก่าที่เจ้าตัวอ้างว่าทำเล้าหกลั้ทั้งที่ไม่ได้เดินเฉียดเข้ามาใกล้แก้วเหล้าแม้แต่นิด นึกาคออ่อนมาก แต่ไหนแต่ไรมาก็แทบจะไม่แตะเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เลย เว้นแต่เลี้ยงไม่ได้จริงๆ เท่านั้น

“น้ำไม่เป็นไรจริงๆ ค่ะพี่เอก”

เสียงของนุญาแหบแห้งนิดๆ เธอพยายามประสานมือไว้บนตักเพื่อควบคุมอาการสั่นให้บรรเทาเบาบางลง แต่ช่วงยากเย็นเหลือเกิน ไอร้อนและเสียงทุ้มต่ำรามของเขายังดังก้องอยู่ในสมองประหนึ่งว่าตราบาปที่เขาเคยจารไว้บนเนื้อตัวของเธอจะไม่จางหายไปตลอดกาล และจะตามหลอกหลอนกันไปชั่วชีวิต

“ตกลง...มันเกิดอะไรขึ้นกันเนี่ย น้ำ รู้ตัวหรือเปล่าว่าเราหน้าซีดมาก”
 โพรติวเซอร์หนุ่มตัดสินใจเอ่ยถามออกมาตรงๆ ในที่สุด กับคนปาก
 หนักอย่างนางา หากมันแต่พูดอ้อมไปมากก็คงไม่ได้รับความกันพอดี

“เกิดอะไรขึ้นล่ะคะ ไม่มีอะไรเสียหาย” นางาฝืนยิ้มพร้อมกับปรับ
 น้ำเสียงให้สดชื่นขึ้น ทว่าทักษะการแสดงเป็นศูนย์จึงดูไม่สมจริงเอาเสียเลย
 “ช่วงนี้น้ำคงนอนน้อยไปหน่อยมั้งคะ เดี่ยวพรุ่งนี้เป็นวันหยุด น้ำจะนอนให้
 เต็มคราบไปทั้งวันเลย พอวันเสาร์ไปอัดเสียงจะได้มีพลังเต็มที่”

ดวงตากลมโตเหลือบมองนาฬิกาดิจิทัลบนคอนโซลของรถגעกันงาม
 ขณะนี้เป็นเวลาเกือบตีสองแล้ว วันเกิดของเธอเพิ่งผ่านพ้นไป และเป็น
 วันเกิดที่เลวร้ายที่สุดตั้งแต่ลืมตาดูโลกมา

“อ้อ...วันนี้เป็นวันเกิดของเธอนั่นหรือ คงต้องบอกว่าสุขสันต์วันเกิด
 สิเนะ...”

เสียงทุ้มนุ่มของปี่ศาลูปร่างมียังดังก้องอยู่ในสมอง และพาให้กายสั่น
 สะท้านอย่างไม่อาจควบคุมได้อีกครา เธอกลัวเขามาก แต่คิดว่าจะต้องพบ
 เขาอีกครั้งภายในสามวัน เธอก็...

“น้ำ”

เอกภพวางมือบนหลังมือของหญิงสาวแล้วบีบเบาๆ ทำเอาเธอสะดุ้ง
 ต้องชักมือหนีโดยอัตโนมัติ

“ทำไมตัวสั่น เป็นอะไรหรือเปล่า แอร์เย็นไปหรือ แอร์เย็นไปก็บอก
 สิ เดี่ยวพี่หรีให้ก็ได้” เอกภพพูดพลางกดปุ่มปรับอุณหภูมิให้อุ่นขึ้น “พักนี้
 น้ำทำตัวแปลกๆ จริงๆ นะ”

“น้ำก็แปลกมาแต่ไหนแต่ไรแล้วนี่คะ” นางาหัวเราะกลบเกลื่อน

“น้ำ!” เอกภพเรียกเสียงหนัก “ไม่ตกลงเลย นี่พี่ซีเรียสนะ น้ำรู้ใช่ไหม
 ว่าถ้ามีปัญหอะไรบอกพี่ได้ทุกเรื่อง”

‘ถ้าเธอบอกเรื่องที่เกิดขึ้นคืนนี้กับใคร รู้ใช่ไหมว่าจะมีจุดจบแบบ
 ไหน...’

คำขู่ของควานหนักอึ้งอยู่ในอก และถ่วงริมฝีปากของเธอไว้ไม่ให้ขยับเอื้อนเอ่ยใดๆ ออกไป หากเธอบอกเอกภพเรื่องปีศาจร้ายตนนั้น คำถามแรกที่เขาจะถามเธอกลับก็คือ เธอรู้จักปีศาจนั้นได้อย่างไร ไม่สิ...จากที่ไหน...

‘เอ้า ชน!’

เสียงแก้วเหล้ากระทบกันเคล้าเสียงหัวเราะรื่นเริงของผู้คนในงานเลี้ยงสละโสดเมื่อหลายเดือนก่อนลอยกลับเข้ามาในโสตประสาทอีกครั้ง

“น้ำ”

เสียงเรียกของเอกภพดึงนภาให้ออกจากห้วงความคิดแทบจะในทันที “พี่เอกคะ เตี่ยพี่เอกส่งน้ำที่ร้านสะดวกซื้อหน้าปากซอยก็พอ น้ำนี้ขึ้นมาได้ว่ากึ่งฝากซื้อพวกขนมปังกับนมไว้กินตอนเช้า ถ้าลืมขึ้นมา มีห้วงถูกบ่นหูชาแน่เลย”

หญิงสาวชี้ไปยังร้านสะดวกซื้อที่เปิดตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงเบื้องหน้า เป็นการตบตบไม่ให้เขาถามเรื่องที่เธอไม่อยากแม้แต่จะนึกถึงอีก

“เอาอย่างนั้นก็ได้” เอกภพถอนใจ เขารู้ดีว่าต่อให้คาดคั้นมากไปกว่านี้ เธอก็คงไม่ยอมพูดอะไรอีกอยู่ดี “พี่จะลงไปเป็นเพื่อนก็แล้วกัน มันตึกมากแล้ว พี่เป็นห่วง”

ห้วง...คือคำที่เขาพูดกับนภาน้อยที่สุดอย่างน่าสมเพช

ห้วง...แต่แทบไม่เคยทำอะไรเพื่อเธอได้มากไปกว่าลูบศีรษะหรือปลอบใจเธอหลายๆ ครั้งเลย

ห้วง...แต่กลับใช้เธอเป็นเครื่องมือในการก้าวสู่ความสำเร็จอย่างน่าละอายใจที่สุด

นี่เป็นความห่วงใยประเภทใดกันเล่า ไฉไลเอกภพเอ๊ย...

“ไม่ต้องหรอกค่ะ หอพักอยู่แค่นี้เอง เดินเข้าซอยไปเบ๊เบ๊เดียวก็ถึง พี่เอกกลับไปพักผ่อนเถอะค่ะ แค่กรุณาส่ง น้ำก็เกรงใจมากแล้ว”

หญิงสาวรีบปลดเข็มขัดนิรภัยเมื่อรถแก๊งสี่ล้อจอดเทียบทางเท้าด้าน

หน้าร้านสะดวกซื้อ แสงไฟในร้านสว่างจ้าและมีผู้คนเดินกันขวักไขว่แม้จะเป็นเวลาเกือบตีสองครึ่งแล้วก็ตาม อาจเพราะมีนักศึกษาพักอาศัยในย่านนี้เป็นจำนวนมากจึงค่อนข้างคึกคัก คนรุ่นหนุ่มสาวที่ต้องอยู่ห่างไกลบ้าน เวลาตึกตื่นหัวขึ้นมาก็มาร้านสะดวกซื้อประเภทนี้แหละเป็นที่พึ่งพิง

“พูดเหมือนเราเป็นคนอื่นคนไกลกันอย่างนั้นละ มาเถอะ อยากกินอะไรเดี๋ยวพี่เลี้ยงเอง”

เอกภพทำท่าจะปลดเข็มขัดนิรภัยบ้าง แต่นภารีบยกมือห้าม

“ไว้คราวหน้าพี่เอกรอเลี้ยงอะไรแพงๆ ให้น้ำดีกว่าค่ะ จะเลี้ยงทั้งที่ต้องเอาให้คุ้มเนอะ”

“เรานี่น้ำ” เอกภพวางมือบนศีรษะของหญิงสาวแล้วโยกเบาๆ “เอานั่นก็ได้ กลับถึงห้องแล้วอย่าลืมส่งข้อความบอกพี่ด้วยละ โอเค?”

“ค่ะ”

นภากระพุ่มมือให้พี่ชายหนุ่มแล้วรีบแผ่นแผ่นวิ่งลงจากรถ รีบเข้าไปในร้านสะดวกซื้อให้เร็วที่สุด สัมผัสอบอุ่นอ่อนโยนของเขาเรียกน้ำตาให้ขึ้นมา รินขอบตาทั้งสองข้าง เธอไม่ควรลากคนที่ใจดีกับเธอเสมอมาอย่างเขามา ผจญเรื่องอันตรายแบบนี้ด้วย สิ่งที่ต้องทำภายในสามวันนี่ก็คือหาคำตอบให้ได้ว่าแหวนบ้าๆ วงนั้นอยู่ที่ไหน หากไม่รู้คงต้องคิดแผนสำรองเพื่อหาทางหนีทีไล่ ไม่ให้คนรอบข้างต้องพลอยเดือดร้อนไปด้วย

“แหม...เป็นฉากที่ดูซาบซึ้งดินะ เหมือนละครน้ำเน่าช่วงไพรม์ไทม์เลย”

เสียงกระซิบที่ดังซัดใบหูและลมหายใจร้อนระอุที่เป่ารดต้นคอทำเอาหญิงสาวสะดุ้งสุดตัว เธอหันกลับไปหาต้นเสียงแล้วต้องรีบยกสองมือขึ้นปิดปากไม่ให้เสียงร้องกรีดดังลอดออกมา

ควาน!

ร่างสูงใหญ่ของชายหนุ่มยืนห่างออกไปเพียงลมหายใจกัน เขายังอยู่ในเสื้อผ้าชุดเดิมกับที่เห็นก่อนหน้านี้ เพียงแต่สวมทับด้วยเสื้อแจ็กเกต

แบบมีชุดปกปิดใบหน้าเอาไว้ ดวงตาสีเขียวอมเทาราวป่าที่ปกคลุมไว้ด้วย
เมฆหมอกจางๆ หลบมองใบหน้าซีดเผือดของหญิงสาวอย่างเย็นชา

“นี่คุณ...มา...มาได้ยังไง...” นกหวีดตัวสั้น เธอมองไปรอบด้านก็เห็นว่า
ผู้คนที่เข้าออกร้านเริ่มบางตาลงบ้างแล้ว แต่ถึงอย่างไรก็ไม่กล้าส่งเสียง
ร้องขอความช่วยเหลือ แม้ตอนนี้เขาจะไม่อดข้าวเลีย แต่เธอก็รู้ดีแก่ใจว่า
เขาค้นตรายเพียงไหน

“บินมา” ความยากไ้โหลแล้วเอื้อมมือข้ามศีรษะของหญิงสาวไปหยิบ
ถุงขนมมันฝรั่งทอดด้านหลังขึ้นมาดู “อันนี้น่ากินแฮะ”

“ปะ...บินมา?” นกหวีดหน้าไม่ถูก กลัวเขาจับใจ “ไหนคุณบอกว่
ให้เวลาฉันสามวันไง แล้ว...”

เสียงของเธอสั้นและกระต่อนกระแท่นจนฟังแทบไม่เป็นประโยค
ความแสบยั้มอดค้มเขี้ยวที่ค่อยๆ งอกยาวออกมาที่ละนิดให้เธอดู

“ฉันก็แค่อยากรู้ว่าเธอปากโป้งบอกอะไรให้หน้าอ่อนนั้นหรือเปล่า ถ้า
พูด ฉันจะได้หักค้อมันทิ้งเสียเลย”

“อย่า...” นกหวีดเอื้อมมือสั้นๆ มารั้งชายเสื้อของเขาเอาไว้อย่างลึ้มตัว
“ฉัน...ฉันไม่ได้บอกอะไรใครเลย ฉัน...ไม่กล้าหрок...”

“ก็คิดว่าเธอไม่น่าจะกล้าหрок” ชายหนุ่มหลุบตามองมือเล็กๆ ของ
หญิงสาวแวบหนึ่ง ก่อนจะปิดทึบอย่างไม่ไยดี “อย่ามัวแต่ยืนทำหน้าโง่ๆ ไป
หยิบเค้กมาให้สองกระป๋องซิ เอาเย็นๆ นะ บินมาเหนื่อย ร้อนด้วย”

“อะ...เอ่อ...” นกหวีดหน้าขึ้นมองคนพูดด้วยความรู้สึกเหมือนตนเอง
หลุดไป “คะ...เค้กหะคะ”

“ก็เออสิ สมอมมีแต่ชี้เลื้อยหรือไง ถึงต้องให้ลั้งข้า”

เสียงขู่ฟอของเขาเหมือนเป็นสัญญาณให้สองขาของเธอออกวิ่งไปยัง
ตู้แช่ที่อยู่อีกด้านโดยอัตโนมัติ เธอทั้งงุนงงและลั้บสนไปหมด เมื่อไม่กี่
ชั่วโมงก่อนหน้านี้ เขายังขู่จะฆ่าเธอเรื่องแหวนที่เธอจำไม่ได้ว่ามีอยู่ในโลกนี้
ด้วยซ้ำอยู่เลย แต่จู่ๆ ในคืนเดียวกันนี้ก็มาปรากฏตัวต่อหน้าเธออีกครั้ง

แล้วสั่งให้เธอไปหยิบโถกในร้านสะดวกซื้อเนี่ยนะ!

“ซ้าจริง”

ความสาวเท้ายาวๆ ตามมาหยิบกระป๋องน้ำอัดลมจากหญิงสาวแล้วเดินไปที่เคาน์เตอร์จ่ายเงิน เธอกะพริบตาปริบๆ มองตามแผ่นหลังกว้างไปอย่างไม่เข้าใจ เธอเคยคิดว่าเอกภพเป็นผู้ชายประเภทศิลปินเจ้าที่ใครๆ ก็เข้าถึงยากแล้วเชียวนะ แต่ปีศาจตนนี้ต้องเรียกว่าเป็นขั้นกว่าของ ‘ติสต์ตัวพ่อ’

“นี่เธอ มีเศษเหรียญไหม ขอยืมหน่อย ฉันมีแต่แบงก์พัน”

“หา? อะ...เอ่อ มี...”

นึกว่าความมือลงไปในกระเป๋ากางเกง พอเจอเหรียญสิบ เหรียญห้า และเหรียญบาทอีกสองสามเหรียญก็ยื่นส่งให้เขาไปด้วยท่าทางเหมือนคนละเมอ...นี่นอกจากจะฆ่าเธอแล้ว เขายังมาไถเงินเธอดังนี้ด้วยนั่นแหละ
นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน...

“ไปกันหรือยัง”

ความหันมาถามคนที่ยืนนิ่งเหมือนถูกสาป เมื่อเห็นว่าเจ้าตัวไม่ตอบจึงเดินไปคว้าข้อมือของเธอแล้วกระตุกให้ออกเดินไปนอกร้าน แต่เธอสะบัดหนี

“เดี๋ยว...เดี๋ยวก่อน ฉัน...งไปหมดแล้ว คุณต้องการอะไรกันแน่”

“ต้องการเหวน”

ปีศาจรูปงามตอบพลางหยิบกระป๋องน้ำอัดลมออกมาจากถุงพลาสติกแล้วสอดนิ้วเข้าไปในห่วงอะลูมิเนียม ดึงเปิดแล้วยกขึ้นดื่มด้วยท่าทางไม่อนาทร้อใจ ในขณะที่ภูวารู้สึกเหมือนกำลังจะเป็นบ้า

“แต่...คุณบอกว่าให้เวลาฉันสามวัน...ไม่ใช่เหรอ...”

เธอถามคำถามเดิมซ้ำ ดวงตาเด่นระริกขณะมองเลี้ยวหน้าคอมคายที่โผล่พ้นชุดออกมาให้เห็นรำไร รูปโฉมนี้...สมบูรณ์แบบเกินกว่าจะเป็นรูปโฉมของมนุษย์จริงๆ นี่กระมังที่เขาเรียกกันว่า...ปีศาจจำแลง

“ก็ใช่ แต่ตอนนี้ฉันเปลี่ยนใจแล้ว” เขาตอบง่าย แต่ฟังยากสำหรับหญิงสาวอย่างที่สุด

“พูดง่ายๆ แบบนี้เนี่ยนะ”

“ก็ง่ายๆ แบบนี้แหละ โจรไม่มีสัจจะฉันใด ปีศาจก็ไม่มีสัจจะฉันนั้น” เขาเลิกคิ้วนิดๆ อย่างยียวน “ฉันเป็นคนกำหนด เธอมีหน้าที่แค่ทำตาม จะถามให้มากเรื่องทำไม”

“แต่...” หญิงสาวอีก “ฉันไม่เข้าใจ คุณ...เปลี่ยนใจ? นี่หมายความว่า คุณจะฆ่า...”

“ตอนนี้ยังไม่มีอารมณ์จะฆ่าหรอก แต่มีอารมณ์อยากทำอย่างอื่น”

“หา?”

“ไปกันได้แล้ว นาดา” เขาออกเสียงชื่อของเธอในแบบที่ต่างออกไป แต่ฟังไพเราะอย่างน่าประหลาด “พาฉันไปที่ห้องเธอ”

“หะ...ห้องฉัน?” หญิงสาวเป็นไก่ตาแตก “เดี๋ยวก่อน...ไม่ได้ คุณไปไม่ได้...”

ความคิดอกุศลพาภาพอันน่าละอายระหว่างเธอกับเขาย้อนกลับมาในสมองอีกครั้ง ภาพที่ทำให้เธอสั่นจนก้าวขาไม่ออก

“ต้องได้” ความยืมยิ้น “รู้เอาไว้ด้วยว่าฉันต้องได้ทุกอย่างที่ฉันต้องการเสมอ นาดา”

หญิงสาวถอยหลัง แต่ช้ากว่ามือใหญ่โตที่คว้าข้อมือเล็กผอมของเธอไว้ ฝ่ามือของเขาร้อนจัดและให้ความรู้สึกเหมือนผิวกำลังถูก نابด้วยเหล็ก ร้อนๆ ติดไฟจนแดง แม้ในยามนี้มือข้างนี้จะดูเป็นปกติดี ทว่าภาพตอนที่มันเปลี่ยนสภาพเป็นกรงเล็บน่าสะพรึงก็ยังติดตาอยู่ไม่หาย

“เธออยู่ตึกนั้นใช่ไหม”

ความพูดพลางก้าวขานำไปก่อน หญิงสาวพยายามขึ้นแรงไว้ แต่ไม่เป็นผล ถูกเขาลากถูถูๆ ึงให้เดินตามเข้าไปในซอยมืดสลัวจนได้

“คุณรู้ได้ยังไง” หญิงสาวมองศีรษะทางด้านหลังที่มีชุดคลุมอยู่ด้วย

แวตาสันระริก “คุณ...ตามคุณมานานเท่าไรแล้ว”

“อาทิตย์หนึ่ง ก่อนหน้านี้ก็ตามหาอยู่เป็นเดือน โคตรเหนื่อย” เขาตอบง่าย ๆ เหมือนกำลังพูดคุยเรื่องดินฟ้าอากาศ “แล้วฉันก็รู้ด้วยว่าเธอซุกหัวอยู่ที่นี้กับผู้หญิงอีกคน”

“ดีที่ป่านนี้ เพื่อนฉัน...น่าจะกลับมาแล้ว คงไม่สะดวกถ้าคุณจะ...เข้าไป...” นกพูดอีกอึก เธอเป็นห่วงกิงกาญจน์ กลัวว่าเพื่อนจะพลอยตกอยู่ในอันตรายไปด้วย

“เพื่อน?” ความหัวเราะเสียงแผ่ว เขาหันกลับมามองใบหน้าซีดขาวของเธอด้วยแวตายุ่งเหยิง “เธออาจคิดว่าเขาเป็นเพื่อน แต่จะแน่ใจได้ยังไงว่าเขาเห็นเธอเป็นเพื่อนหรือเปล่า”

“คุณพูดเรื่องอะไรของคุณ”

“ก็แค่สะกิดให้คิด”

เขาจึงเธอเดินผ่านเข้าประตูทางเข้าหอพักไปหน้าตาเฉย แล้วก้าวฉับๆ ขึ้นบันไดอาคารตรงไปยังชั้นสาม ดูเหมือน...เขาจะรู้รายละเอียดเกี่ยวกับเธอเป็นอย่างดีจนน่าขนลุก ซึ่งหมายความว่า การจะหนีพ้นเงื้อมมือเขานั้น เป็นเรื่องที่แทบเป็นไปไม่ได้เลย!

คิดถึงตรงนี้ เหงือกก็ซึมออกมาจนเปียกชุ่มมือของหญิงสาวไปหมด เธอภาวนาให้กิงกาญจน์เดดติดลมยังไม่กลับ ต่อให้ครั้งนี้แม่เพื่อนคนสวยจะค้างคืนข้างนอก เธอก็จะไม่บ่นอีกเลย เพราะอย่างน้อยก็คงปลอดภัยกว่าที่นี่!

“อา...ดูเหมือนเธอจะมีแขกนะ นาดา”

เสียงเรียกของชายหนุ่มดึงนภาออกจากห้วงความคิด เธอมองฝ่าความมืดสลัวของทางเดินภายในอาคารแคบๆ ไปยังประตูห้องด้านในสุดซึ่งติดกับทางเข้า-ออกบันไดหนีไฟ พร้อมกับสาวเท้าไปบนพื้นกระเบื้องกระด้างๆ

“เอ๊ะ...”

หัวใจของหญิงสาวหล่นวูบไปกองที่ตาตุ่มเมื่อเห็นว่าประตูด้านหน้าเปิดแง้มอยู่ ก่อนออกจากห้องเธอจำได้ว่าตรวจดูแล้วตรวจดูอีกว่าล็อกเรียบร้อยแล้วหรือยัง ทั้งขยับประตูและคล้องแม่กุญแจอย่างแน่นหนา ส่วนกิ่งกาญจน์ รายนั้นรอบคอบละเอียดล่อกว่าเธอเสียอีก คอยเดินดูกลอนประตูบ่อยๆ จนแทบจะเรียกว่าเป็นโรคย้ำคิดย้ำทำ ดังนั้นเป็นไปได้ที่ห้องจะถูกเปิดทิ้งไว้เช่นนี้ เว้นเสียแต่ว่า...จะมีขโมย!

“ยืนอยู่ข้างหลังนั้น”

ความสงสัยเรียงร้อยปล่อยมือจากนภา ในตอนนั้นเองที่เธอเริ่มลังเลว่าควรจะหันหลังแล้ววิ่งหนีสุดฝีเท้าดีหรือไม่ แต่อีกใจก็รู้สึกอึดอัดมากกว่า หากทำเช่นนั้น ปีศาจร้ายตัวโตที่ยืนตระหง่านอยู่เบื้องหน้าอาจจิกกรงเล็บทะลุคอหอยของเธอได้ทุกเมื่อ

การต่อสู้ระหว่างสัญชาตญาณการเอาตัวรอดกับความหวาดกลัวในสมองของหญิงสาวจบลงด้วยการที่ความหวาดกลัวเป็นผู้ชนะ เธอไม่กล้าแม้แต่จะก้าวขาหนีเสียด้วยซ้ำ สิ่งเดียวที่ทำได้คือเดินตามชายหนุ่มไปอย่างกล้าๆ กลัวๆ ก่อนจะพบว่ามีกลิ่นคาวแปลกๆ ไชยออกมาจากด้านในห้องที่ปิดไฟมืดสนิท

“กลิ่นคาวเลือด”

ความหวูดขึ้นลอยๆ เหมือนอ่านใจของนภาออก แต่ก่อนที่เธอจะได้เอ่ยตอบอะไรก็เห็นเงาคนวูบไหวอยู่ที่ประตูทางออกไปสู่ระเบียงห้อง แสงจากเสาไฟริมถนนด้านนอกสาดเข้ามาให้พอเห็นรางๆ ว่าในมือของเจ้าของเงาร่างนั้นมีวัตถุสีดำมะเมื่อมอยู่และกำลังยกขึ้นเล็งมาทางเธอ

นั่นมัน...ปืน!

แต่ก่อนที่นิ้วในโกร่งไกปืนจะทันขยับ ความก็ก้าวเข้ามายืนตรงหน้าหญิงสาว เธอได้ยินเสียงคล้ายมีบางสิ่งบางอย่างฉีกขาดพร้อมๆ กับปีกขนาดมหึมาแห่งทะลุเสื้อผ้าของเขายื่นออกมา ปีกนั้นน่าจะมีขนาดข้างละสองเมตรได้ บนปีกมีขนนกสีดำสนิทเป็นมันเงาปกคลุมอยู่จนทั่วดูงดงามราวภาพฝัน...

ทว่าชวนให้รู้สึกขนลุกขนพองเหมือนกัน

นญาเข้าใจคำพูดของเขาที่ว่า ‘บินมา’ ในตอนนั้นเอง เขาต้องบินมาสิ ก็เขามีปีกนี่!

ปัง! ปัง! ปัง!

เสียงบินดังขึ้นติดกันสามนัด ทว่าไม่อาจทะลุปีกที่เขากางกันเอาไว้ได้ มิหนำซ้ำเมื่อเขาเริ่มกระพือปีกแรงๆ กระแสลมก็หมุนวนจนข้าวของในห้อง ปลิวกระจัดกระจายไปปะทะร่างของมือปืนจนต้องกระเด้งกระสนหนีออกไปทางหน้าต่าง

“บ้าจริง เลือดตัวเก่งเสียด้วย”

นญาได้ยืนความสยดสยองกายชนิดแทบทนฟังไม่ได้เหยียดยาว แต่เธอไม่มีเวลาใส่ใจนัก สิ่งแรกที่เธอทำคือวิ่งไปกดสวิทช์ไฟบนฝาผนังห้องทางด้านหลังแล้วพบว่าห้องพักตกอยู่ในสภาพเลอะเทอะจนแทบจำเค้าเดิมไม่ได้ บนเตียงมีคราบเลือดติดอยู่เป็นดวงเช่นเดียวกันกับบนพื้นกระเบื้องสีขาว ไม่ห่างออกไปนักก็มีดสพาดาบเป็นคราบเลือดตกอยู่

“กิง...” ชื่อแรกที่ผุดขึ้นมาในสมองของหญิงสาวคือชื่อของเพื่อนรัก เธอมองไปรอบๆ ก็เห็นรอยเท้าสีแดงที่น่าจะเกิดจากการเหยียบเลือดที่กองอยู่บนพื้น รอยเท้านั้นตรงไปทางประตูห้องน้ำที่ปิดอยู่ “กิง!”

วินาทีนั้น นญาไม่สนใจปีศาจร้ายที่ยืนกางปีกอย่างพิสดารอยู่กลางห้องอีกแล้ว เธอรีบวิ่งตรงไปยังห้องน้ำแล้วเกาะประตูที่ล็อกอยู่ดังปังปังด้วยท่าทางร้อนรน

“กิง! กิงอยู่ในนั้นใช่ไหม เป็นอะไรหรือเปล่า!”

เสียงบินที่ดังในตอนแรกผสมกับเสียงหวีดร้องของหญิงสาวเรียกให้เพื่อนบ้านที่พักอาศัยอยู่ห้องข้างๆ เปิดประตูออกมาดูเหตุการณ์ กลุ่มคนที่ใจกล้าหน่อยก็พากันเดินตรงมายังห้องของเธอ

“น้อง เกิดอะไรขึ้น ให้พี่ช่วยอะไรไหม”

ชายหนุ่มตัวผอมที่สวมเสื้อยืดกับกางเกงบอลเย็บมหน้าเข้ามาในห้อง

เป็นคนแรก เขาเบิกตากว้างเมื่อเห็นสภาพเหมือนเพิ่งเกิดสงครามหมาดๆ ในห้อง ทั้งคราบเลือด มีด และ...ผู้ชายตัวโตเป็นตึกที่ยืนอยู่กลางห้อง แถมยังสวมเสื้อชุดที่มีรอยขาดขนาดใหญ่สองรอยที่หลังด้วย!

“โห. เรียกตำรวจทีละพี่! มีโจรขึ้นห้องพัก มัน...มันทำร้ายเพื่อนหนู...”

เมื่อได้ยินคำว่าโจร สายตาของบรรดาไทยมุงก็พุ่งเป้าไปยังคนที่ยืนนิ่งเหมือนรูปสลักอยู่กลางห้องทันที

“ไฉน! ไฉน!”

“โจรที่ไหนจะยืนรอให้จับเล่า ผมไม่ใช่โจร แต่เป็นแฟนเขา”

ความท้อแท้เมื่อเจอเขาหลุดออกจากศีรษะเผยให้เห็นใบหน้าหล่อเหลาทำเอาคนมองกันตาค้าง ไม่คิดว่าสาวน้อยหน้าตาจิ้มลิ้มเหมือนเด็กน้อยอย่างนางจะมีคนรักเป็นฝรั่งรูปหล่อขนาดนี้

“กิง! แก่ได้ยีนฉันไหม!” นางไม่ทันได้ฟังสิ่งที่ความพูด มือเล็กเขย่าลูกบิดพร้อมๆ กับตบบานประตูจนมือแดงแจ๋

ความมองภาพตรงหน้าแล้วระบายลมหายใจยาวอย่างเหนื่อยหน่าย

“น่าเบื่อจริง แค่ตามหาแหวนวงเดียว ทำไมถึงได้วุ่นวายขนาดนี้วะ” เขาพึมพำอย่างหงุดหงิดเต็มแก “ยายโง่ หลบไป”

“หา?”

นางหันกลับมามองคนพูด ยังไม่ทันจะหลบอย่างที่เขабอก เข้าหนาในรองเท้าอย่างตึกก็พุ่งเหียดตัวเธอไปนิดเดียว กระแทกเข้ากับประตูดังโครมทำเอาเธอร้องกรี๊ดเสียงแหลม ทั้งลูกบิด ทั้งสลักบานพับหลุดออกมาจนห้อยร่อนแรงในจังหวะเดียวกันกับที่บานประตูหักครึ่งไปต่อหน้าต่อตาทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์

หญิงสาวอ้าปากค้าง กลัวความก็กลัว แต่เป็นห่วงเพื่อนมากกว่า เธอจึงรีบแผ่นแผ่นผ่านซอกประตูเข้าไปในห้องน้ำซึ่งมีสภาพไม่ต่างจากห้องด้านนอกเท่าใดนัก ข้าวของทุกอย่างถูกกวาดจนล้มระเนระนาดลงมากองบน

พื้นที่เจ็งบองไปด้วยเลือดสีแดงคล้ำจนเกือบดำ ที่มุมห้องมีร่างในชุดนอน กระโปรงผ้าซาตินนั่งคู้ตัวอยู่ ตามแขนขามีรอยกริดลึกยาวเป็นทางดูน่าขนลุก

“กึ่ง!” ญาปรีเข้าไปประคองเพื่อนรักเอาไว้ แต่เจ้าตัวหมดสติไปแล้ว ชุดนอนสีน้ำเงินถูกย้อมด้วยเลือดจนเป็นสีเข้มจัด “ทำใจดีๆ เอาไว้นะกึ่ง นันอยู่ที่นี่แล้ว อย่าเพิ่งเป็นอะไรนะ”

หญิงสาวปิดเส้นผมยาวยุ่งเหยิงที่ปรกหน้าปรกตาเพื่อนออก ก็เห็นว่าบนใบหน้ามีรอยฟกช้ำดำเขียวเต็มไปหมด กระทั่งริมฝีปากยังแตกจนได้เลือด

นี่มันเกิดอะไรขึ้น ทำไมถึงกายูจนถึงได้ถูกซ้อมจนยับเยินขนาดนี้...

“เพื่อนเธอจะตายก็เพราะเธอฆ่าแต่พี่พี่ไรวินี่ละ” แควนใช้มือกระแทกบานประตูที่ห้อยค้างอยู่จนร่วงหล่นลงพื้นแล้วตรงเข้าไปอุ้มคนเจ็บขึ้นแนบออก “ตั้งสติแล้วโทร. เรียกกรรพยาบาลเดี๋ยวนี้เลย”

“หา...เอ่อ...” มือของญาเย็นเฉียบ เธอสั่งจนทำอะไรไม่ถูก

“เร็วสิโว้ย!”

เสียงตวาดดังลั่นของชายหนุ่มดังสะท้อนก้องอยู่ในห้องน้ำ หญิงสาวสะดุ้งสุดตัว รีบล้วงมือหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาดูหมายเลขฉุกเฉินดวงตากลมโตเอ่อคลอไปด้วยหยาดน้ำตา ในสมองมีแต่ความสับสนวุ่นวาย แต่เมื่อเงยหน้าขึ้นมองร่างสูงใหญ่ที่ยืนบังแสงจนทำให้ห้องทั้งห้องมืดทึบมันชีพจرتที่เต้นแรงจนเหมือนจะระเบิดก็เริ่มเต้นช้าลงจนพอตั้งสติได้

นี่เธอเริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าเขาเป็นปีศาจจริงๆ อย่างที่คิด หรือว่าเป็นเทวดาตกสวรรค์กันแน่หนอ...